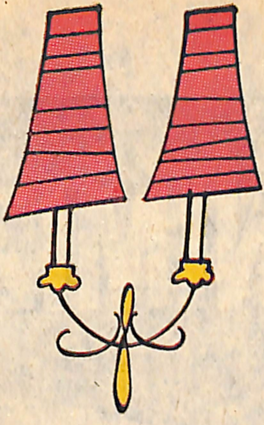

Akbaba

Polatkan — Ooooh... Hepsinin ağzını tıkadım!..

1959 İKRAMİYE PLÂNIMIZ

50 APARTMAN DAİRESİ

2 MİLYON LİRA PARA İKRAMİYESİ

CEM'AN :

4 MİLYON

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL

Akbaba siyasi mizah gazetesi

İnönü, Ağaoğlu!

İNÖNÜ ile çatışmak, artık Samet Ağaoğlu için kaçınılmaz talihsizliklerden oldu. Bütçe ringinde yine ikisini karşı karşıya gördük.

C.H.P. lideri ne istiyor? D.P. sözcüsünün dili ile söyliyelim: Yıllardır tekrarladığı eski şeyleri!

Bu eski şeyleri siz de ezberlediniz artık: İnsan hakları, basın hürriyeti, Üniversite bağımsızlığı, hâkim teminatı...

Ağaoğlu haklıdır: İnönü, bunları pek erken istemeğe başladı, taaa 1950 de!... Ama, şimdi hangi yıldayız? 1959 da değil mi?... Ne dersiniz, Demokrat Parti de vermekte pek geç kalmadı mı?...

Sayın İnönü'ye göre, Türk Milleti bu ana haklara kavuşmak için yüz yıldır beklemektedir. Ağaoğlu dostumuza göre ise biraz daha beklemeli!

İlâhi Sametçiğim, hiç ömründe âşık olmadın mı sen?... «El intizar eşeddü minel nâr» demişler...

Beklemek!... Söyler misiniz bana: Nerede o «didâr-ı hürriyet» in eski âşıkları?... O Namık Kemal'ler, o Şinasi'ler, o Mithat Paşa'lar?... Hepsinin mezar taşında şu yarım mısra: **Vatan mahzun, ben mahzun!**

Ağaoğlu'nun dediği kolay olurdu belki: İnsanlar, elli, altmış yıl değil, beş, altı yüz yıl yaşasaydılar!

Yazımıza mizahın tadını katmak için bir fıkra anlatalım:

Yahudi, arkadaşına karısından şikâyet ediyormuş:

— Bıktım onun para istemesinden Salamon...

— Çok mu istiyor?

— Çoook... On senedir evliyiz, her gün yüz lira ister!

— On senedir ha?

— Evet, on senedir!

— Her gün ha?

— Evet, her gün!

— Yüz lira ha?

— Evet, yüz lira!...

— E, ne yapıyor bu kadar parayı?

Yahudi, hayretle ellerini açıp boynunu büker:

— Ne bileyim ben?... Hiç vermedim ki!..

Ne dersiniz üstad, muhalefet lideri dokuz yıldır hep ayni şeyleri istiyorsa kabahat kimde acaba?

Hem bir şeyin eski olması onun mutlaka değersizliğini mi gösterir?... Eski başka, köhne başkadır.

Evet, insan hakları, basın hürriyeti, üniversite bağımsızlığı, hep eski şeyler... Ama, hiç biri Bitpazarı eskisi değil! Eskidir. Ama, iki kere ikinin dört ettiği de eskidir. Belki de insan zekâsı kadar eski... Geçen zaman onun değerini aşındırabildi mi?

Yıllar bizi eskitir ama hakikatleri eskitemez. Siz, ne kadar değişirseniz değişiniz, doğduğunuz gündenberi Samet Ağaoğlu değil misiniz?

Yusuf Ziya ORTAÇ

Bir akıl doktoru, Şehir Meclisinde «Sokakta daha çok deli var» dedi. (Gazeteler)

İçerdeki — İyi ki dışarda değiliz!..

Artıyor

Adnan VELİ

Âdem baba koğuşunun meydancısı Kehkeşan Osman, koğuş kapısından içeriye girip, tüten sobanın yanına kadar sokuldu. Gözlerini etrafta dolaştırdıktan sonra mahkûmlara doğru:

— Hey ulaaaaaan! diye bağırdı. Müslüm, gayri müslüm, herkes burayı dinlesin... Kaldırın kafanızı bit ayıklamaktan... İnsaniyete hizmet etmiye buraya geldim. Duymıyan var mı?..

Sobadan dökülen küllerle kaşıkları parlatan Dalbastı Kenan, başını kaldırıp Osmana baktı:

— Ben duymadım.

— Duymadınsa kulağını kirikoya al.

— Ne dedin Cehennemci?.. Duymadıksa bir kusur mu ettik kendi nefsimize?..

— Kulağının hissini kiraya verme, bana ver...

— Söyle bakalım, neymiş lâfın?

— Herkes burayı dinliyor mu?..

— Dinliyoruz dedik ya... Hadi söyle...

— Babanızın bedava tellâlı vardı, değil mi?.. Size bir insaniyetliğim dokunacak. Bir müjdem var. Ama bedelini almadan söyliyemem.

— Af mı varmış gene?..

— Af hariç... Başka bir müjdem var.

— Hadi söyle...

— Ulan cinsi bozuklar!.. Bizim suyumuz akarçeşmeden gelmiyor. Müjdemin bedelini isterim.

İyi İhsan atıldı:

— Darülâzze tahsildarı mısın, ti?.. Müjdeye de para olur muymuş?

— Olmasaydı söylerdim. Herkes onar kuruş toplarsa, müjdemin istifadesini mapusta yatan herkes istifade görecektir. Herkes onar kuruş verecek mi?..

— Buraya bak Peştemalcı!. Bu koğuşta, on kuruşu rızkına yatıramıyan adam vardır. Sen madem kileyin bir insaniyetlik etmiye geldin, bunca fıkaranın sırtından para kazanacağına, sevap kazansan olmuyor mu?..

— Sevabı, senin kadar biz de biliriz. Bu meselede ilk önce kendime bir sevap iktiza ediyor.

— Bakalım edeceğin lâf, toplıyacağın paraya denk gelecek mi?

— Lâfım daha ağır basar. Esas, adam başına ellişer kuruş toplamak lüzum eder ama, insaniyetliğim az buçuk fren yapıyor. Bu koğuşun meydancısı benim. Kimin ne vereceğini bilirim. Tayınını kırdırmış adamdan para almam ben. Bu koğuşun mevcudu 86 dır. Bunun dokuzuna 10 kuruş ağır gelir. Ama, yetmiş yedisi bu parayı neden vermesin? 770 kuruş getirirseniz, ilânımızı geçeriz. Üst yanı yok bu işin.

Mahkûmlar birbirlerine bakıştılar. İyi İhsan arkadaşlarına dedi ki:

— Ne dersiniz bu işe sabi sübyan çocukları?.. Bu ite, bir seferliğine kaptıralım mı yedi yüz yetmişi?..

— İyi bir haberse, kaptıralım.

Meydancı Kehkeşan Osman teminat verdi:

— Müjdenin bu kadar ucuzu bu mapusaneden içeriye girmemiştir arkadaşlar. Ben bir işi görürken, elimi vicdanıma koyup da görürüm. Yirmi kuruş daha tenzilât yaptım. Yedi buçuk papeli getirirsiniz, haberi alırsınız. Var mı içinizde bir erkek adam ki, yedi buçuk lira ile 86 kişiye sevinç tevziatı yapsın, var mı?..

İyi İhsan, Fistanlı Cemil'e döndü:

— Al eline bir kâğıt kalem, dedi. Başla bakalım kaydetmiye, şu köşeden... Topla onar kuruş adam başına... Sonradan bu işin altı düdük çıksın da, ben de bu Osman tilkisine, trafiğin «Mecburî istikamet» ini bir gösterivereyim. Haydi, topla...

Fistanlı Cemil, kâğıt kalemi alıp, para toplamaya başladı. Meydancı Osman, yatağına çekilmiş, olup bitenleri yan gözle kolluyordu. Yarım saat geçti geçmedi, İyi İhsan, avucunda bozuk paralarla Osmanın yatağına sokuldu:

— Biz saydık, sen de say şunları, dedi.

Osman saydı:

— 710 kuruş var burada...

— Senin gibi adama çok bile...

— Bak bu işi sırf senin hatırına kabul ediyorum. Başkası olsa namussuzum kabul etmem. Müjdem hazırdır. Herkes yerine otursun.

Ayağa kalkıp sobanın yanına geldi. Koğuştakilerin hepsi, Kehkeşan Osmanın ne diyeceğini merak ediyordu. Meydancı, gözlerini etrafta dolaştırdıktan sonra:

— Çok sayın eşşoğlu arkadaşlarım, dedi... Burayı dinleyin azıcık. Benim müjdem, müjdelerin en ekistrası olup, şimdiden sonra mapusanede yatan umum kaza ve kader kurbanlarının kursaklarına sıcak yemek girecektir. Çünkü bü yüklerimiz, mahkûmların erzak nafakalarını yevmiye doksan kuruşa çıkarmış bulunduğunu, gazete yazmış durumdadır. Bu habere göre artık «aç kaldım» derdi kalmıyacağından maada, yemeklerimizde yağ ve bazan da kıyma bulunacağını derin saygılarımla arzederim. Çünkü bütçede adam başına yevmiye doksan kuruş konduğuna binaen, bütün âdembabalara müjdeler olsun arkadaşlar... Havadisim bundan ibarettir. Onlardan mürüvvet, bizden dua.

Mahkûmlardan bir kaçı, heyecanlanarak bağırdı:

— Yaşasın beeee!.. Yaşasın namussuzum... Bütçeye helvo da koy muşlar mı Osman?..

— Oğlum, doksan kuruş koymuşlar. Doksanla ne alınırsa onu alıp bize yedirecekler. Urfani ile olunca, doksana çok bir erzak alınır. Az para değil ki... Elli değil... Altmış değil, yetmiş değil... Doksan bunun adı...

Koğuşta çıt çıkmıyordu. Osman bir daha tekrarladı:

— Ulan doksan diyorum be!.. İnek misiniz siz?..

İyi İhsan lâfa karıştı:

— Onun doksan olduğuna boş ver.

— Niye ulan?..

— Onun hükûmattan çıkışı doksan... Bize varışı kaç?.. Ondan haber versene.

— Yuh be!.. Sizin cinsinizde insaniyet sevgisi kalmamış besbelli. Yuh olsun ervahınıza itler! Bir insan, iftirasını idareli kullanırsa, anca o insana insan denir.

— Doksan kuruşla çok şey verirler mi?..

Temsil bir gün kuru fasulye verirler, yağını da verirler. Hattâ fasulyeye salça koymıyacakları ne malum?.. Ertesi günü, temsil zeytinyağlı pısara verirler. Daha ertesi günü patates verirler, daha ertesi günü de pilâv verirler.

İyi İhsan, biraz düşündükten sonra:

— Nereden belli bunun doksana çıktığı?, dedi.

O vakit Kehkeşan Osman, pantalonunun arka cebinden on altıya katlanmış bir gazete çıkarıp mahkûmlara uzattı:

— İşte isbatı, dedi. Kendi gözünüzle okuyun. Yüreğiniz temelli rahat etsin...

Hepsi birden gazetenin üstüne üşüştü. Sahifayı baştan başa büyük harfler, büyük rakamlarla kaplayan yeni zamlar arasında, bu tek sütunluk müjde, hepsinin yüzünü güldürmiye yetmişti.

Unutmuş

Salaklığı ile meşhurdu. O gün de sevgilisinin elini avucuna aldı ve:

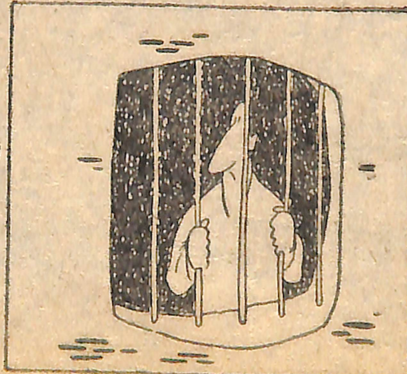
— Hayatım, dedi. Ben çok sersemim; fakat dün akşam o kadar heyecanlı idim ki, sana evlenme teklif ettiğim zaman evet mi dedin, hayır mı dedin hatırlıyamıyorum!

Genç kız, onu baştan ayağa alayla gözden geçirdikten sonra:

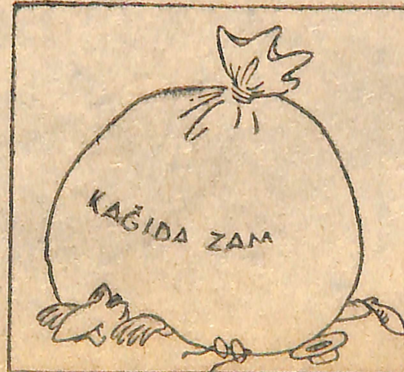
— İyi ki hatırlattın sevgilim, dedi. Ben de dün akşam birisine «Hayır» dedim ama kime idi diye düşünüp duruyorum!..

GAZETE

YAZAR

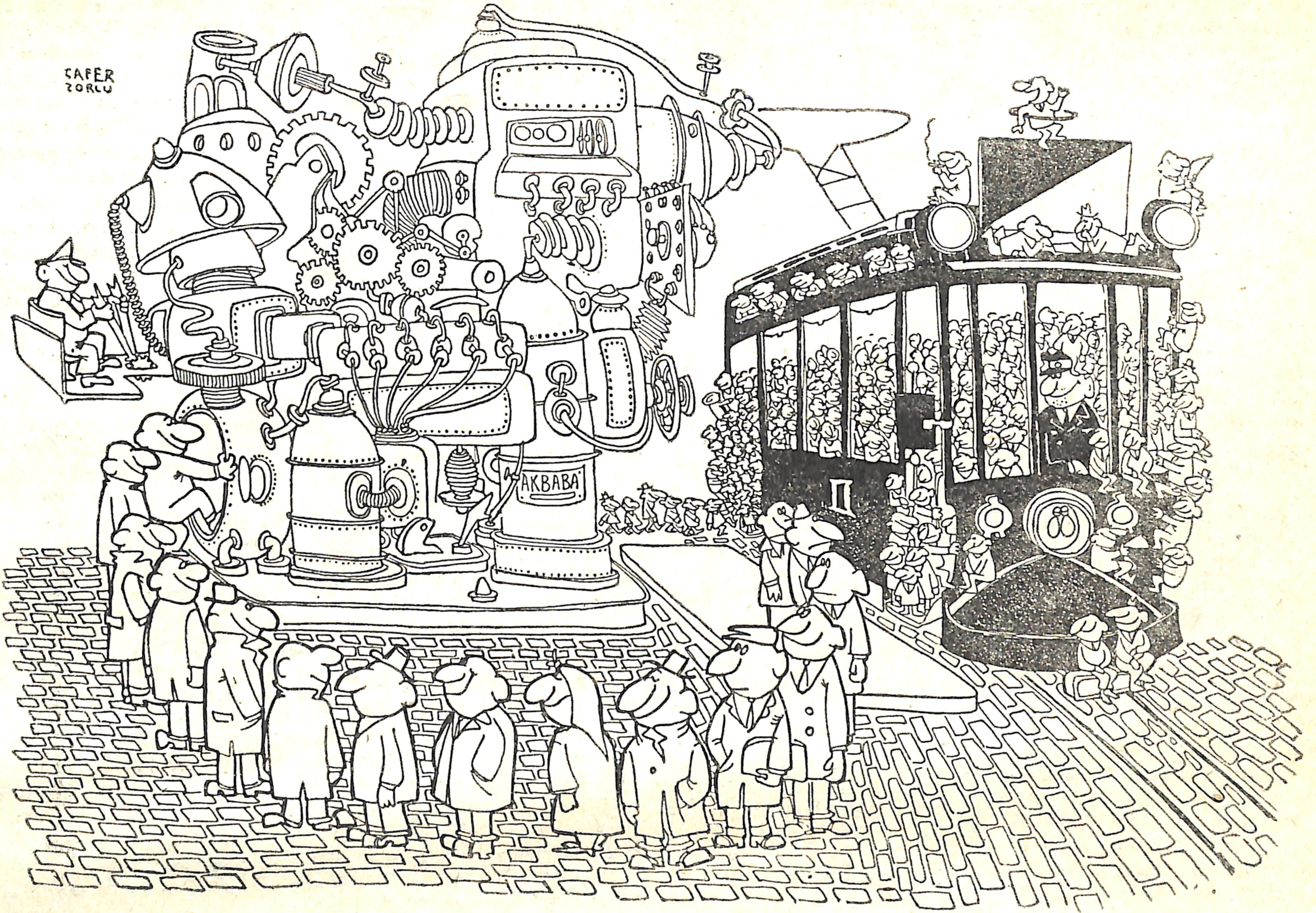

PATRON

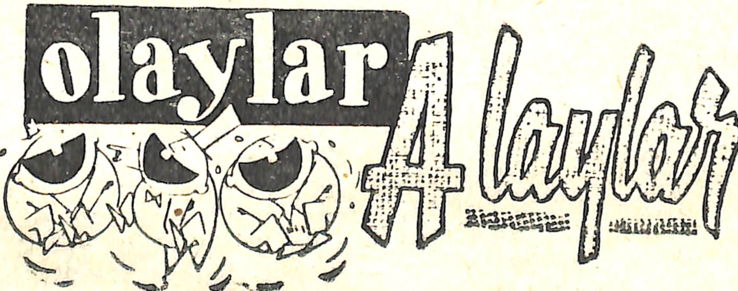

OKUR

Az vasıta ile çok yolcu taşımanın sırrı aranıyor.. (Gazeteler)

Makinist — Haydi baylar, girin «Küçültme makinesine»!...

Evlere şenlik!

Gözünüz aydın, neyse dünya birinciliğini almışız.

Şimdi tabiî bana sorarsınız:

— İhracatta mı?

— Hayır!

— Okur yazar nisbetinde mi?

— Hayır!

— Kurşun kalem imalinde mi?

— Hayır!

— Millî refahta mı?

— Hayır!

— Demokraside mi?

— Hayır, hayır, hayır!

Ya nerede birinci olmuşuz biliyor musunuz? Fiat artışında!

Yirmibeşinci!

Londra'daki uçak kazasında bulunamıyan, bilinemeyen bir yolcudan, bir yirmi beşinci yolcudan bahsedilmişti.

Yirmi beşinci yolcu ne oldu? dediler. Yirmi beşinci yolcu acaba uçağa yetişememiş miydi? dediler. Yirmi beşinci yolcu Roma'da uçağı mı kaçırdı? dediler. Yirmi beşinci yolcu ormanda mı kayboldu? dediler.. Ve sustular!

Heeeey!.. Türk Hava Yolları, senin uçağına binenlerin listesi yok mudur? Hayat sigortaları yok mudur?.. Kaybolan çölde kervan yolcusu değil, Viscount uçağında medeniyet yolcusu!..

Arslanlar, kaplanlar!

Cumhuriyet Halk Partisi Kadınlar Kolu adına konuşan bir bayan:

— Biz dişi arslanlarız, demiş!

E, o söyler de D. P. li bayanlar susar mı? Elbet susmaz. Bir Demokrat hanım da:

— Biz de dişi kaplanlarız, demiş!

Haaa, biz vatandaşlar arslanlarla kaplanlar arasında kaldık, desenize... Allah yardımcımız olsun!

Şiir sergisi!

Bir genç şairimiz Şehir galerisinde sergi açmış. Şiir sergisi olur mu demeyiniz. Bu, resimli şiir sergisi... E, doğrusunu isterseniz ne yeni şiir, ne yeni resim tek başına sanat meraklıları için doyurucu değil... Ama, bize kalırsa, buna musikiyi de katmalı ve «Resimli, musikili şiir sergisi» açmalı... Hele musikiye bir de meze ilâve edilirse!

Türk yemekleri!

Amerikalı yemek uzmanı Mister C. Adams, Türkiyede yaşayan, hele Türkiyede evlenen Amerikalıların Türk yemeklerine bayıldıklarını söylemiş.

Biliyoruz, biliyoruz: Dilberdudağı, hanım göbeği, kadınbudu değil mi?..

Eskiden «Ye Mehmet ye!» derlerdi. Şimdi zavallı Mehmedin yerini Mister aldı!

Balkabağı!

Çetin Altan'ın Akşam'da şu minik fıkrasını okuduk:

Eski edebiyat

Geçenlerde bir fıkrada Kemal'in:

«Müsademe'i efkârdan, barika-i hakikat çıkar» sözünü yazmıştım.

Doçent Dr. Mukbil Özyörük:

— Süleyman Nazif'in buna güzel bir naziresi vardır, dedi.

Ve ilâve etti:

— Müsademe edenler balkabağı ise hakikat şimşeği yerine ortaya sadece çekirdek çıkar.

Gerçi Cenap Şahabeddin, Süleyman Nazif'den bir nüktesini esirgemiyecek kadar onun yakın dostu idi. Ama, Süleyman Nazif de Cenap gibi yakın bir dostunun bile nüktesini kabul etmiyecek kadar onurluydu. Onun için düzeltiverelim: Bu söz, Süleyman Nazif'in değil, Cenap Şahabettin'indir ve aslı, iki balkabağının müsademesinden çıkan, sayın doçentimizin dediği gibi sadece «çekirdek» değil, o günkü dille «muthik» bugünkü dille «gülünç bir çekirdek yağmur» udur!

Çetin'in fıkrasını, edebiyat Doçent'in sözünü ilim namına düzeltiriz!

Adam Sendeee

İki ay önce Amerika'dan dönen delikanlı dayısiyle birlikte İstiklâl caddesinden gidiyordu. Cadde çok kalabalıktı. Onlar da çok yavaş ilerliyorlardı. Sinemaya gideceklerdi.

Delikanlı, iki yaşındayken, babası ölmüştü. Dayısının da hiç çocuğu olmamıştı. Yiğenini bu yüzden daha çok severdi. Delikanlıyı okutan, yetiştiren, Hukuk Fakültesini bitirdikten sonra, üç yıl bir Amerikan üniversitesinde çalışmasını sağlıyan dayısı idi.

Önlerinde bağırarak, terbiyesizce konuşan iki genç vardı. Bunlardan biri, kendi yolunda giden bir kıza önce lâf attı. Son ra da kalabalıkta kim vurduya getirip kızın kabasına bir çimdik attı. Kız can acısiyle bağırarak geri döndü. Kalabalık caddede bir karışıklık oldu. Delikanlı, kıza, sarkıntılık yapan genci yakalamak için seğirtirken, dayısı kolundan yapıştı:

— Sana ne oğlum. Bırak gitsin. Herkesin işine karışma! dedi.

Amerikadan yeni dönmüş olan delikanlı dayısına kızdı:

— Ne demek bana ne? Hep «bana ne!» diye diye böyle olduk ya...

Yetmiş sularında olan dayısı gülümsedi, ama sevgili yiğenine bir şey söylemedi.

Kalabalığın arasında küçük, küçük adımlarla ilerliyorlardı. Yanlarında giden biri, hırıltılı sesle genzini temizleyip şap diye yere bir tükürük attı. Delikanlı bu kabalığa sinirlenip yere tüküren adamın üstüne yürüyecekken dayısı kolundan tuttu:

— Aldırma oğlum. Sen kendi işine bak. Aldırmaaa...

— Ne demek aldırma? Aldırma olur mu? Aldırmıya aldırmıya böyle olduk ya...

Yaşlı dayısı gülümsiyerek tin tin yürüyordu. Delikanlı sinirlenmişti. Kızgınlığı, kızı çimdikliyen terbiyesizden, yere tüküren pis heriften çok dayısınaydı.

Yan sokaktan çıkan bir hususi otomobil, Taksim'e doğru giden bir otobüsle çarpıştı. Bu kaza, yiğenle dayının gözleri önünde geçmişti. Çarpışan otobüsle otomobilin çevresini büyük bir kalabalık çevirdi. Trafik memurları geldi. Kazayı gören tanık arıyorlardı. Tanık arandığını duyanlar kaçıştılar. O kalabalıktan hiç kimse kalmadı ortalıkta. Kendilerini haklı gören iki şoför de yalvararak tanık arıyorlardı. Delikanlı, tanıklık etmek için ileri çıkarken, dayısı kolundan tuttu:

— Sen karışma oğlum. Sana ne? Adaaam sendeeee...

— Adam sende olur mu dayı? Biz hep «adam sendecilik» yüzünden bu duruma geldik ya...

Dayı, yiğen yavaş yavaş ilerliyorlardı. Yiğen çok kızmıştı. Kendisini görmiyeli beri dayısına ne olmuştu böyle? Üç yılda değişmiş, büsbütün başka bir adam olmuştu. Eskiden böyle değildi. En küçük haksızlığa dayanamaz, hemen kendince haklı olandan yana geçerdi. «Adam sendecilik» in, «bana ne?», «neyine gerek?» diyenlerin, «aldırmazlık» ın baş düşmanıydı. Kendisini de böyle yetiştirmişti. Amerikadan döndükten sonra karşısında eski dayısını değil, bambaşka bir adam bulmuştu. İşte bu kızgınlıkla suratını asmış, tek söz konuşmadan gidiyordu. Babacan dayı, yiğeninin kızgınlığını anlamış, onu yan yan bakıp gülümsüyordu.

Sinemanın holüne girdiler. Delikanlı kuyrukta sırasını aldı. İki bilet alıp dayısının yanına geldi. Filmin başlamasına daha çok vardı. Dayı:

— Bir yerde oturalım, dedi.

Bir pastaneye girdiler. Bir zaman sessiz oturdular. Dayı babacan babacan gülümsiyerek:

— Bana kızdın değil mi, çok kızdın... dedi. Bu dayıma da ne olmuş böyle, değişmiş diye şaşırmışsındır. Hakkın var. Sana bir zamanlar söylediklerimin şimdi tam tersini yapıyordum.

Yiğen:

— Dayı, gerçekten öyle, dedi, sendeki bu değişikliği hiç anlamıyorum.

— Elbet anlamazsın. Sen Amerika'da üç yıl okurken burada benim başıma neler geldiğini bilmiyorsun da ondan. Bilirsin, ben haksızlığa hiç gelmem. Başkalarına yapılan haksızlığı kendime yapılmış sayarım. Adam sendecilere kızarım. «Bana ne, neyime gerek?» diyenlere düşmanım. Bu yüzden hayatta başıma çok belâlar geldi. Ama sen burda yokken son üç yılda olanlar hepsinin üstüne tüy dikti. İnsanların neden adam sendeci, bana neci, neyime gerekçi» olduklarını artık anladım.

Yiğen:

- Başına bir belâ mı geldi Dayı? diye sordu.

— Bir değil, bin... Hangi birini anlatayım... Seni Amerika'ya yolcu ettiğim gündü. Tramvaydan indim, Bakkal Musa'nın köşesini saptım. Kulak tırmalayıcı bir kadın sesi: «Yetişiin... Can kurtaran yok mu? İmdat!..»

Kadının sesi bir apartımanın üçüncü katından geliyor. Arada bir ses kesiliyor, sonra yine kadın bağırıyor. Bir hırıltı duyuluyor, yine ses yok. Kadın az sonra bir daha bağırıyordu. Apartımanın önü insan doldu. Hepsi başlarını kaldırmış, kadın çığlığının geldiği kata bakıyorlar. Kalabalıktan birisi:

— Yine dayak atıyor... dedi.

Öbürü:

— Bu dayak değil, bu sefer boğuyor, dedi.

Başka biri:

— Boğmaya benzemiyor, dedi, bu sefer sağlama bıçağı kadının gırtlağına dayamış, kesiyor.

Bir ara kadın yine feryadı bastı: «İmdaaat!.. Allahını seven yok mu? Bu canavar beni öldürüyor. Yetişiiin!...»

Önümdeki delikanlılara:

— Ne duruyorsunuz, koşsanıza... Kadını öldürüyorlarmış... diye bağırdım.

İçlerinden biri:

— Hıh hiiii, diye sırıttı, merak etme amca, bi şiycik olmaz, dedi.

— Olmazı var mı? Kadın ölüyor.

— Sen ona bakma. Yalancının biridir. «Ölüyorum, beni öldürüyorlar!» diye bağırır bağırır da yine de ölmez.

— Kadın mı yalancı?

— Kadın da kocası da... İkisi de yalancı. Kocası da «öldüreceğim seni!» der der de bir türlü öldürmez.

Bir hırıltı, arkasından kadının yürek parçalayan sesi duyuldu. Artık dayanamadım. Bütün kalabalığa:

— Sizde vicdan yok mu? Kadını öldürüyorlar da kılınız kıpırdamıyor. Koşup kurtarsanıza! diye bağırdım.

Ordan birisi:

Çarşı dönüşü!...

— Bizim nemize gerek? dedi.
Başka birisi:
— Aldırma bey amca... dedi.
Bir kadın da:
— O kadar meraklıysan koş da sen kurtarsana... dedi.

Apartımanın dış kapısından daldım... Kadını canavarın elinden kurtaracak hâlim yok ama, adama «yapma, etme oğlum» diye yalvaracağım. Daha da olmazsa bastonuma güveniyorum. Merdivenleri çıktım. Kadının bağırdığı kata geldim. Kulağımı kapıya dayadım. Bir hırıltı, arkadan ağlama, sonra kadın bağırıyor: «Beni bu canavarın elinden kurtaracak yok mu? Öldürüyor, imdaaat!...»

Kapının zilini çid:m. Açmadılar. Daha hızlı çaldım. Bastonla vurdum kapıya. Yine açmadılar. Kadın çığlık çığlığa bağırıyor: «İmdaaat!...»

Kapıyı tekmelemeğe başladım. Yine açmadılar. Dakika, saniye işi. Bir kaç saniye geç kalsam belki de kadının ölüsünü bulacağ'm. Gerilip gerilip kapıya yüklendim. İyi ki yeni yap'lan apartımanlardan. Bu yeni yap'lan apartımanların içinde insan kendisini Samson sanıyor. Ad'm at'yorsun, döşemeler gıcırdıyor. Öksürüyorsun duvar'n sıvaları dökülüyor. Tuttuğun yer elinde kalıyor. Bu apartımanın kap'sı da, birisi sırt'nı dayasa da kırılsam d'ye bekliyormuş. Dayanır dayanmaz kapı göçtü. Zar gibi bir kontrplâk... Tam zamanında içeriye girmiş'm. Az daha gecik sevmis'm, bir cana kıyılıyordu. Herif kadını sırt üstü vere yat'rmış, dizini kadın'n göğsüne dayamış. Bıçağı da kadının boynuna bastırmış. Boyuna besmele getiriyor.

Adam'n gözü övle dönmüş ki, ne kap'nın kırıldığ'ndan, ne benim girdiğimden haberi var. Kadına:

— Söyle! Son arzun nedir? Ensenden mi keseyim, gerdanından mı? Hangisini istersin?

Diye soruyor. Kadın da «imdat!» diye çırpınıyor. Adam yine soruyor:

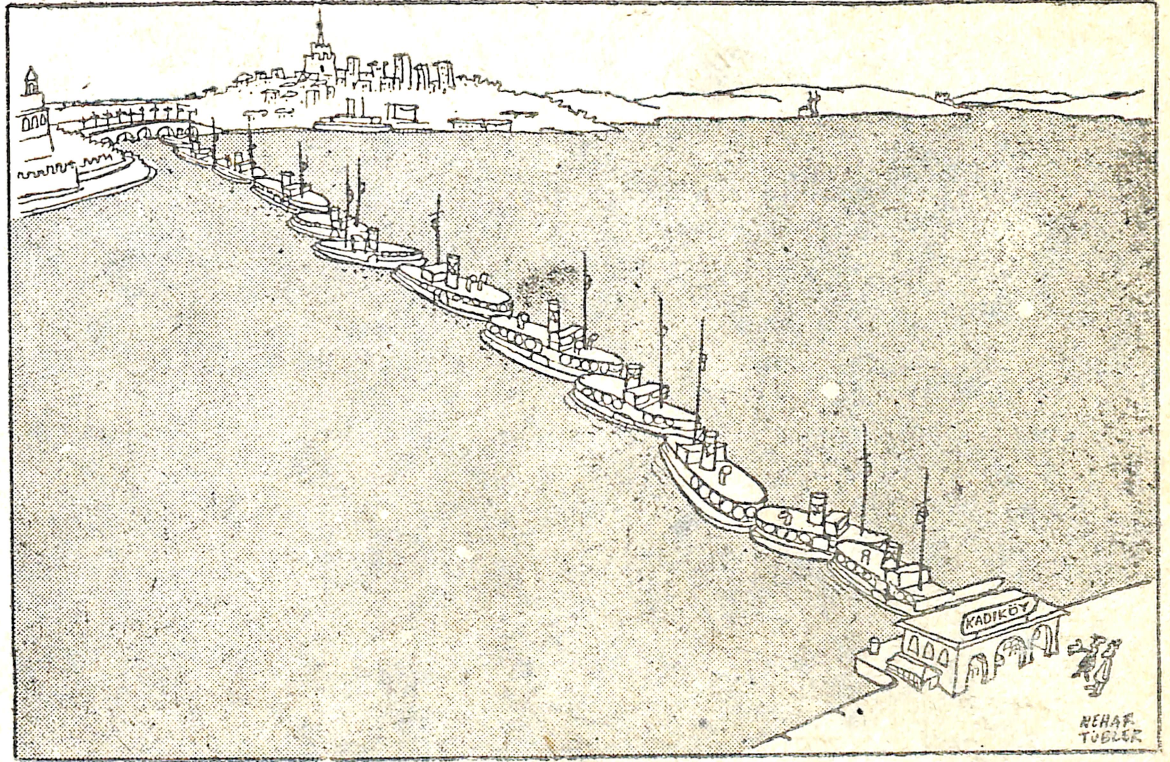
— Yahu, beni günaha sokma. Ben zorba bir adam değilim. Senin istemediğin bir şeyi zorla yapmam. Hangisini tercih edersen, h'ç çekinme, açıkça söyle. Ensenden mi keseyim, boynundan mı? Bilirsin, ben şimdiye kadar senin bütün arzularını yerine getirdim.

Bastonumun ucuyla adamın gerisine bir iki dürttüm. Adam döndü. Beni görünce burnundan fosur fosur soluyarak:

— Sen kimsin ulan? diye bağırdı.

Daha ben ağzımı açamadan, elimdeki bastonu kap'nca bana b'r giristi. Kafama iki baston Herif Allah yarattı demeden yer yemez, ben yere yıkıldım.

Şehir hattında bulunan 68 gemiden ancak otuzu çalışıyor... (Gazeteler)

— Galiba bu sayede Köprüye daha kolay gideceğiz!..

yapıştırıyor. Ama ne olursa olsun, kadının hayatını kurtarmıştım ya... Kadın da vicdan sahibiyse elbet beni bu canavarın elinden kurtarır. Daha olmazsa kadınla birlik olur, heriftin hakkından gelirdik. Kafama vura vura baston kırılınca adam bu sefer tekme yumruk girişti. Kadına bakıyorum, hiç oralı değil... Herif beni öldürecek. Ağzımdan burnumdan kan boşandı. Bu sefer ben avaz:m çıktığı kadar bağırmağa başladım:

— İmdaaat!.. Adam öldürüyorlar. Can kurtaran yok mu? Allahını seven yetişsin.

Yetişen metişen yok. Herif beni öldürecek. Bereket versin bıçağı göğsüme saplamak aklıma gelmiyor. O vurdu, ben bağırdım, o vurdu ben bağırdım. Benim sesim soluğum kesildi ama onun da dermanı kes'ldi. Beni yerden boş bir çuval gibi kaldırıp bir koltuğa attı. Karşıma geçip oturdu.

— Sen kimsin ulan moruk?

— Hiç. Şurdan geçiyordum. İmdat diye bağ'ran bir kadın sesi duyunca yardıma koştum.

— Sana ne be?

Beni kurtarır diye beklediğim kadın:

— Karı - koca arasına sen ne diye giriyorsun pis herif? diye suratıma tükürmez mi?

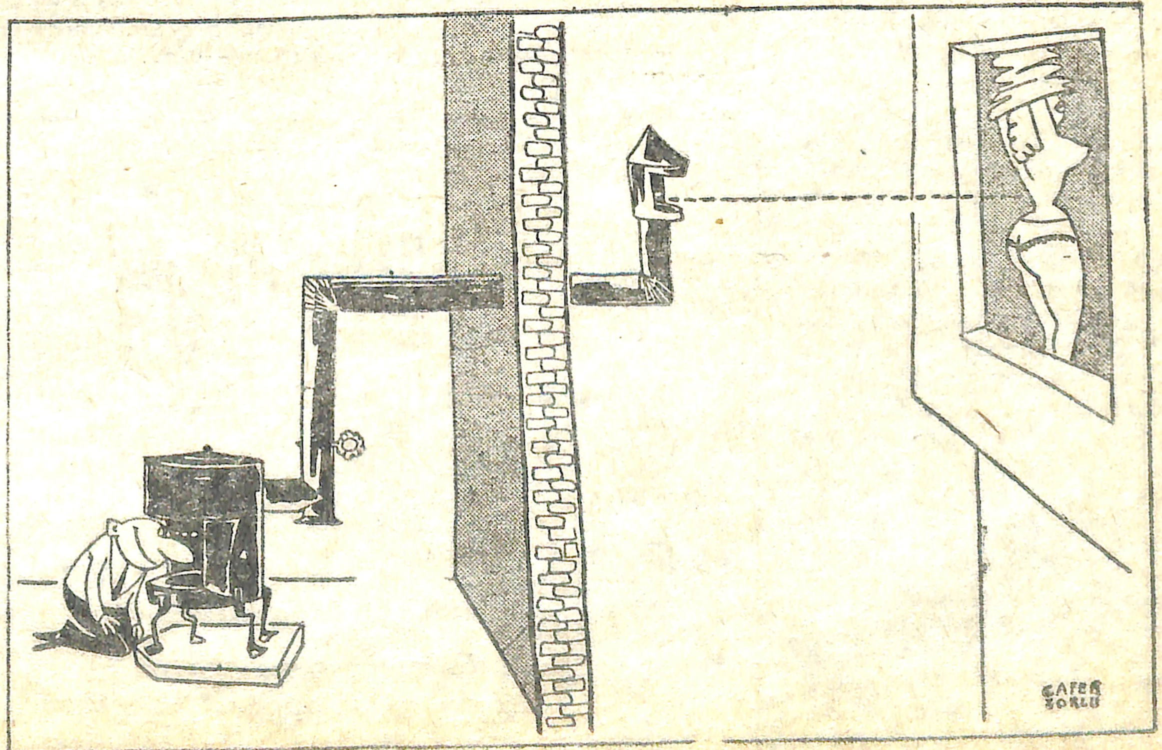
Adam, kadını gösterip:

— Bu benim ailem, dedi.

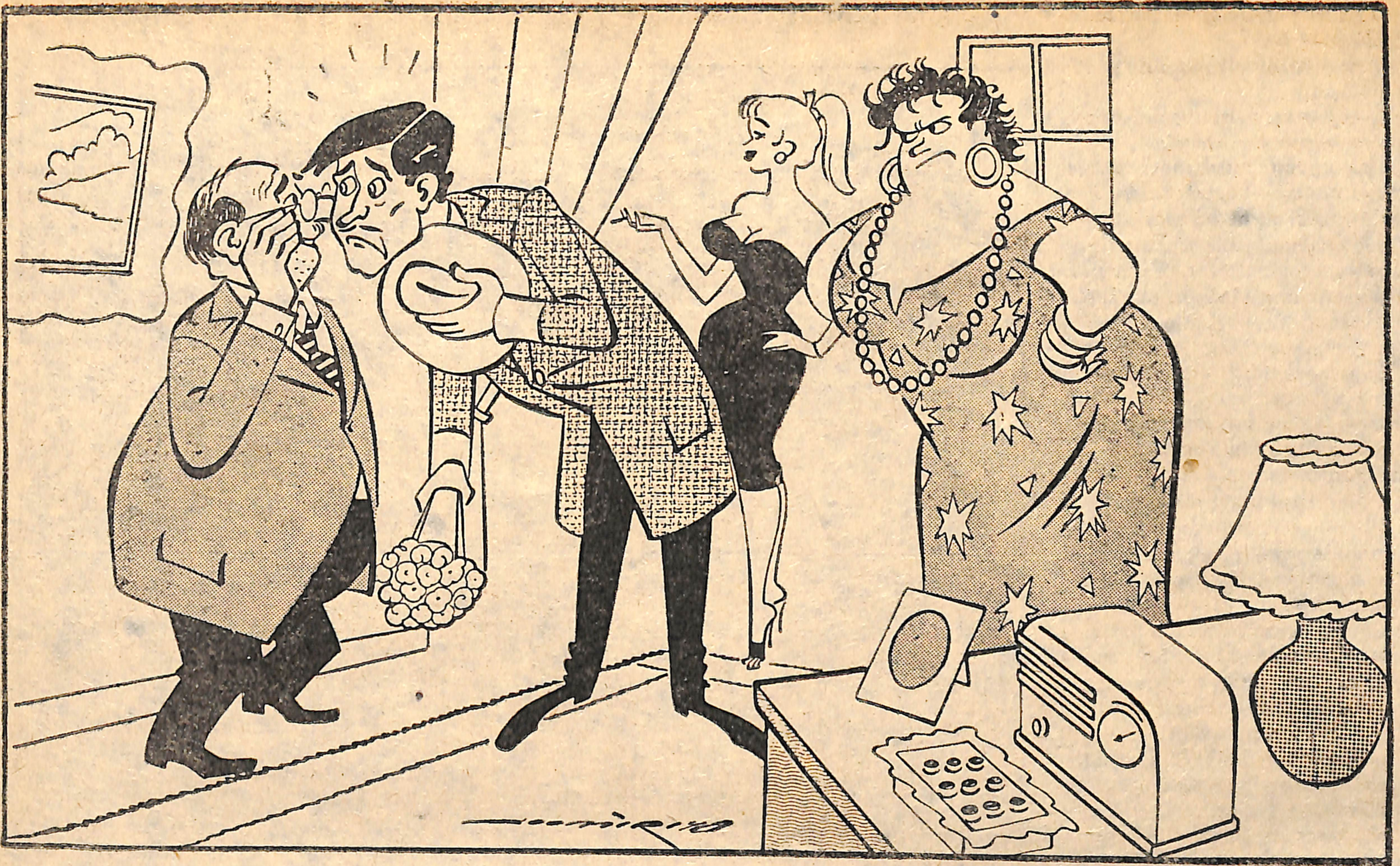
— Çok iyi efendim. Güle güle oturun. Bir yastıkta kocarsınız inşallah. Allah dirlik düzenlik versin.

— Ailem diyorum sana. Aile ne demek? N kâhlı ailem ulan. Ben ailemi ne istersem yaparım. Sana ne? Senin ne üstüne vaz'fe? İster döğerim, ister severim. Ailem değil mi, istersem keserim, istersem parça parça eder, doğrarım. Bu benim ailem yahu...

Kadın:

Röntgenci

Baba — Biraz daha fedakârlık yapar, annesini de beraber alırsan kızımı verdim gitti!..

— Sen elâlemin aile işlerine ne diye burnunu sokarsın? Ehlim değil mi, isterse beni asar, isterse keser. Sana ne moruk? dedi.

Kadın susunca erkek, erkek susunca kadın konuşuyordu:

— Allah'la kul arasına girilmez bir, karı ile koca arasına girilmez iki, tramvayla otobüs arasına girilmez üç...

— Kocam değil mi, nikâhlı kocam. Malım helâl, canım azât.. Namuslu kadın, kocasının evine duvakla girer, kefenle çıkar.

— Ulan bu benim ailem be... Ben ona ne istersem yaparım. Bir kere ailem diye göğsüne basmışım. Ayağımın altına alır çiğnerim, kıtır kıtır keserim, lokma lokma doğrarım. Hiç bir şey de lâzım gelmez. Sana ne?

Adam karısına:

— Hanım, çok yoruldum. Bir kahve yap da aklım başıma gelsin. Biraz dinlenip, şu herifi bir posta daha döveyim de aile arasına girmeyi öğrensin, dedi.

Kadın, kahveyi yapmaya koştu. Ben yarı daygın durumda olduğumdan konuşamıyordum. Kadın, kahveyi getirdi. Fincanı kocasına verdi. Sonra ona:

— Sinirlenme. Sen çok yoruldun efendi, dur şu pis herifi biraz da ben benzeteyim... diye maşayı kapıp üstüme yürüdü. Artık bütün umudum, dışardaki kalabalıktaydı. Haydi herif ailesini döğer de öldürür de... Ama ben ailesi değilim ya. Bana bir şey yapamaz. «İmdat! Yetişin. Can kurtaran yok muuuu!» diye bar bar bağırıyordum. Kadın şak şak maşayı yapıştırıyordu. Adam kahvesini içince ayağa kalktı:

— Hanım, sen göz kulak ol. Ben gidip karakola haber vereyim... dedi.

Karakol sözünü duyunca içime yeniden bir umut geldi. Bu canavar karı - kocanın elinden beni ancak polis kuvveti kurtarabilirdi.

Kadın:

— Belki kaçar. Bağla da öyle git, dedi.

Değil kaçacak, kımıdıyacak hâlim yoktu. Adam:

— İp getir! dedi.

Kadın koşup kangal kangal çamaşır ipi getirdi. Karı - koca beni elbirliği ile çocuk kundaklar gibi koltuğa bağladılar.

Adam kapıdan çıkarken karısına:

— Koltukla beraber kaçmağa kalkarsa kafasına sürahiyi geçirirsin... dedi.

Kocası gidince kadın ne olur ne olmaz diye koltuğun bir ayağını iple kapının tokmağına bağladı. Sonra bana bağırdı:

— Utanmaz herif, burası dağ başı mı, herkesin, kapısını kırıp içeri giriyorsun? Yabani! Şimdi polisler gelsin de sen gününü görürsün. Memlekette kanun var.

İçimden «hele polisler gelsin de kimin ne göreceği anlaşılır» diyordum.

Biraz sonra adam, iki polisle çıkageldi.

— İşte bu namussuz, dedi, kapımı kırıp haneme taarruz etti.

Polislerden biri, bana baktı baktı da:

— Tuuu, dedi, ulan yaşından utan be...

Öbür polis:

— Haneye taarruz ha?.. dedi.

Beni, bağladıkları koltuktan çözdüler. Ayakta duramıyordum. İki polis koluma girdi. Dışarı çıktık. Kapının önüne eskisinin on katı insan birikmiş. Polislere kalabalığı gösterip:

— Ben haneye taarruz etmedim. İmdat sesine koştum. İşte bunlar da şâhit... dedim.

Sözümü tamamlıyamamıştım. Kapıdan sokağa adımımı atar atmaz o kalabalık bana saldırmasın mı?.. Kadınlar tükürüyor, çocuklar taşlıyor, büyükler vuruyor. Beni paramparça edecekler. Bir yandan da bağırıyorlar:

— Yaşından utan!..

— Rezil herif...

hello Boys

Gömlek Amerikan,

Pantol - ceket Amerikan,

Trençkot Amerikan,

Islık - traş Amerikan.

Bir donu yerli bey kardeşimizin,

Bir donunun bezi yerli,

Onun da adı Amerikan.

Yalçın KAYA

— Herkesin işine karışmayı öğrendin mi?

— Sen şimdi gününü görürsün...

— Sana ne be? Adamın resmen ailesi. Ne isterse yapar.

O iki polis olmasa beni parçalıyacaklardı. Polislerin himâyesinde bir otomobile binebildim.

Karakola geldik komiser iğrenerek:

— Bu mu? dedi.

Adam:

— Dâvacıyım, dedi, harîm-i ismetime taarruz etti.

Karısı da:

— Ben de şikâyetçiyim, hanemize taarruz etti, dedi.

Komisere:

— Efendim, mesele öyle değil. Müsaade ederseniz anlatayım, dedim.

Anlatmaya başladım. Komiser:

— Sana ne efendi?. dedi, aile arasında, bir ev içinde her şey olur. Sen ne karışıyorsun?

— Öldürüyordu efendim.

— Öldürürse öldürür. Senin üstüne vazife mi? Öldürürse onun hesabını mahkeme sorar. Memlekette kanun var, polis var, jandarma var. Sen herkesin mahremiyetine nasıl girersin?

Hemen sorgularımızı yapıp, beni suçüstü mahkemesine verdiler. Kapıyı kırdığıma zabıt tutmuşlar. Bir sürü de şahit... Avukatıma zor haber yollıyabildim. Avukat, beni mahkeme kapısında buldu. Durum böyle böyle dedim. Avukat da, bütün ötekiler gibi:

— Size ne a beyim, dedi, her kesin kendi ailesi...

— Kurtulabilecek miyim?

— Hiç sanmıyorum. Kapıyı kırıp haneye taarruz etmişsiniz bir kere. Zabıt tutulmuş, şahitler var.

— Beni döğdüler ama...

— Kapısını kırıp evine girmişsin. Hoş geldin diyecek değil ya. Elbette döğer. Sonra dayak yediğine şahidin de yok.

— Peki, ne yapacağız?

— Dur bakalım, belki dâvacıyla anlaşırız. Şahsî dâvasından vazgeçirelim bir kere...

Avukat, dâvacıyla fis-kos pazarlık etti: bin beş yüz lira. Beni de muayeneye sevkettirip, mahkemeyi suçüstünden düşürdü. Ertesi günü gazeteler hep beni yazdı: «Kapıyı kırarak bir eve giren ihtiyar bir adamı halk linç ediyordu. Polis, ihtiyarı linç edilmekten güçlükle kurtarabildi.»

Muhakeme bir yıl sürdü. Sonunda altı ay hapis yedim. Bereket tecil edildi de bu yaştan sonra o seferlik hapiste yatmadım. Ama o dayaktan sonra iki ay hastanede, üç ay da evde yattım. Bu iş bana on bin liraya patladı.

Bir gün yine oradan geçiyordum. Baktım, apartımanın önü hınca hınç kalabalık. Hiç kalabalığa sokulur muyum? Uzaktan birisine sordum:

— Ne var?

— Hiç... Bir şey yok. Şu apartımanın üçüncü katında bir adam ailesini kesmiş de kadının ölüsünü çıkarıyorlar.

— Kaatili yakaladılar mı?

— Kaçmadı ki... Adam deliymiş zâten. Elinde kanlı bıçakla sokağa çıktı.

— Sonra?

— Sonra göbek ata ata tekbir getirmeğe başladı. Polisler tımarhaneye götürdüler zavallıyı.

Dayı sözünü bitirince yiğen:

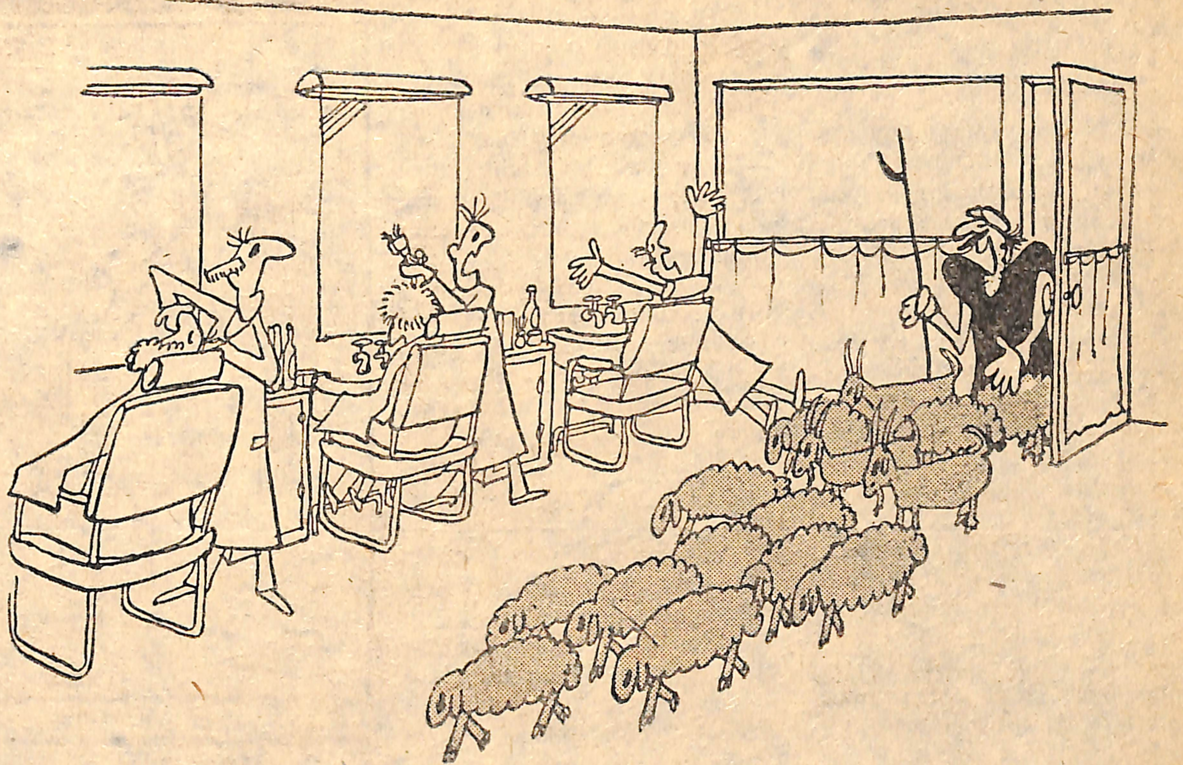
— Başına böyle bir şey geldi diye, sen de mi «adam sendeci» oldun Dayı? dedi.

— Böyle bir şey değil, böyle kaç şey geldi.

— Bence doğru değil. Ne olursa olsun insan başkalarının yardımına koşmalı. Haksız bir şey olunca hemen karışmalı. Başımıza ne geldiyse, hep bu «adam sendecilik» ten geldi.

Aziz NESİN

Berberler ellerindeki makinelerin ancak hayvanları traş edebileceklerini ileri sürdüler... (Gazeteler)

Çoban — Koyunlar saç, keçiler sakal!...

İstikamet

Küçük Ali, coğrafya kitabından başını kaldırmış, babasına soruyordu:

— Dünya yuvarlaktır değil mi babacığım?

— Evet!

— O halde ben, batıya gitmek istesem hep doğuya doğru gitmek suretiyle en sonunda batıya ulaşırım öyle değil mi?

Babası Alinin başını okşadı:

— Aferin oğlum! Büyüyünce sen, çok iyi bir taksi şoförü olabileceksin!..

Belediye zabıtası, şehirdeki peynirleri kontrol edecek... (Gazeteler)

— Peyniri nerede bulacaklarını merak ettik ..

— Bay Gümüşyan... Bay Gümüşyan!...

— Ooo... Artin Züğürtyan... Zo nicesin ahbar?... Nerelerdesin?

— Oturmazsın şöyle!

— Bilmem ki, oturayım?... İşim de çoktur da!

— Canım... Dünyanın işi bitmez... Aldırma, oluruna bırak!.

Bay Gümüşyan, eski dostunun karşısındaki sandalyaya çöktü.

— Al bir cigara bakalım...

— Alayım...

— E, nereden böyle?

— Kapalı çarşıdan geloorum... Sandal Bedesteninde zorlu bir pırlant var dedilerse duramadım.

— E, aldın mı?

— He... Biraz okkalı oturdu amma, aldım... Ben dedim (otuz bin bir), onlar dediler (otuz bir)... Böyle birer birer çekişe çekişe (kırk bin) lirayacak dayandık...

Gümüşyan, tekrar masa üstündeki Züğürtyanın tabakasına daldı ve bir cigara daha aldı yaktı...

— Nerede oturoorsun Bay Gümüşyan?...

— Sürpagopta ciğerim... Geçen yıl orada beş katlı kalorüferli bir apartıman buldum... Altı yüz elli bin liraya aldım. Bir katında da ben oturooorum...

— Hoşça otur.

— Eksik olma Züğürtyancığım!

Bay Gümüşyan, tekrar, masanın üstündeki Züğürtyanın tabakasından bir cigara alıp yaktı.

— E... Daha daha ne işler yapoorsun ...

— Öyle devamlı işim yok... Emniyet Sandığına uğrarım ...Bedestene giderim... Borsayı dolaşırım... Düşkün bir mal bulursam, düşerim peşine... Bulamazsam, tutarım caddeyi!... Sabahtan, bizim sarraf Martavalyan telefon etti i-se, ağnadım ki gene bir kelepir vardır. Koştum: Aman dedi, şimendıfer al...

— Aldın?...

— He... aldım...

— Ne kadar?

Gümüşyan tabakaya uzandı, paketin kapağını açtı ve içindeki son cigarayı alırken mırıldandı

— Yüz yirmi bin liralık!...

Züğürtyan, bir hamlede cigarayı arkadaşının elinden kaparak homurdandı:

— Zo köpoğlunun otlakçısı!... Kırk bin liralık pırlant, altı yüz bin liralık apartıman, yüz yirmi bin liralık şimendifer alacağına yüz yirmi kuruş ver de bir paket cigara al!...

ÇİMDİK

※

Çok görme

Sezai, karısının sesi ve sarsmasiyle uyandı:

— Kendine gel yahu! diyordu karısı. Uykunda konuşup duruyorsun...

Sezai, kendini tekrar uykuya bırakarak:

— Karıcığım, diye mırıldandı, iki üç kelimeyi de artık bana çok görmezsin sanırım!..

※

Etiket

Dışarda yağmur deli gibi yağıyor, fırtına camları zangırdatıyordu... Böyle bir gecede kovulan bile sokağa çıkmazdı. Ahmet, çok çekingen olmasına rağmen, çaresiz, o gece nişanlısının evinde misafir olacaktı. Genç kız, annesi ile beraber Ahmet'in odasını hazırlamağa çıktı.

Az sonra döndükleri zaman genç adam ortalıkta yoktu. Her tarafı aradılar, beklediler. Yok!

Artık yatacaklardı ki kapı çalındı, açtılar, Ahmet, sucuk gibi sırılsıklam, koltuğunda bir paketle içeri girdi ve anlattı:

— Eve kadar gidip pijamamı alıverdim!..

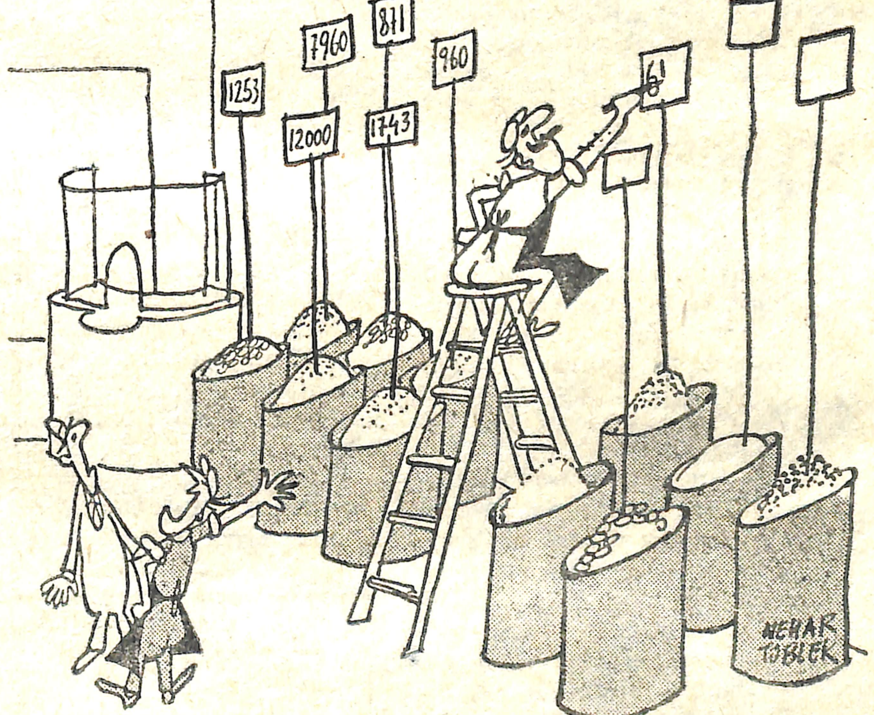
Haftanın Ka

BİR ADAM, RESMİ MAKAMLARA YAŞADI

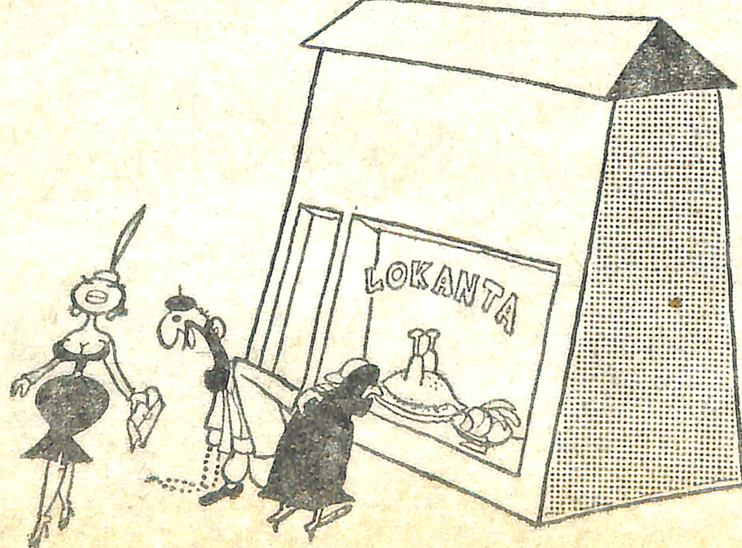

Yalçın Çetin

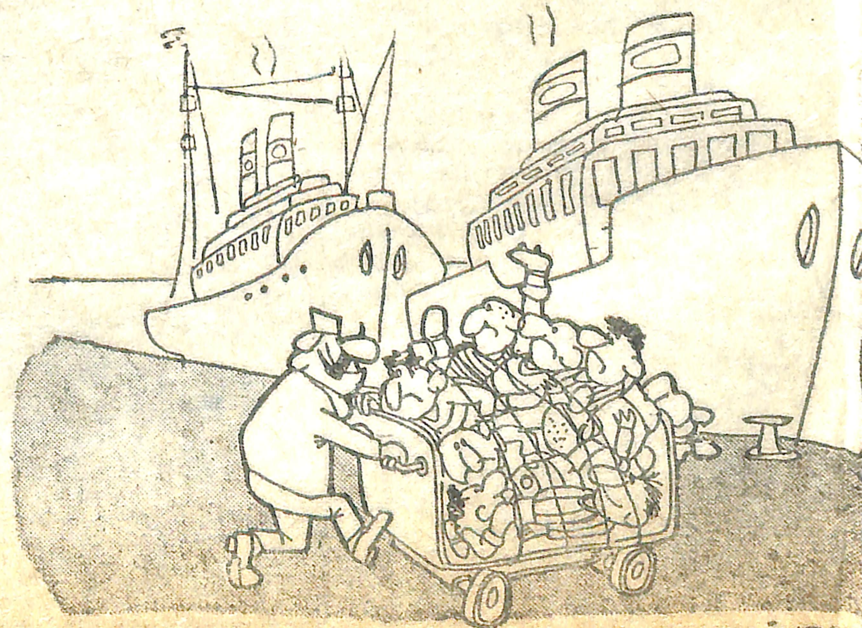
ODACI - YAŞADIĞINI ZANNEDEN ADAM

-USTA, DÜNYA REKORUNU KIRMAĞA ÇALIŞIYOR !..

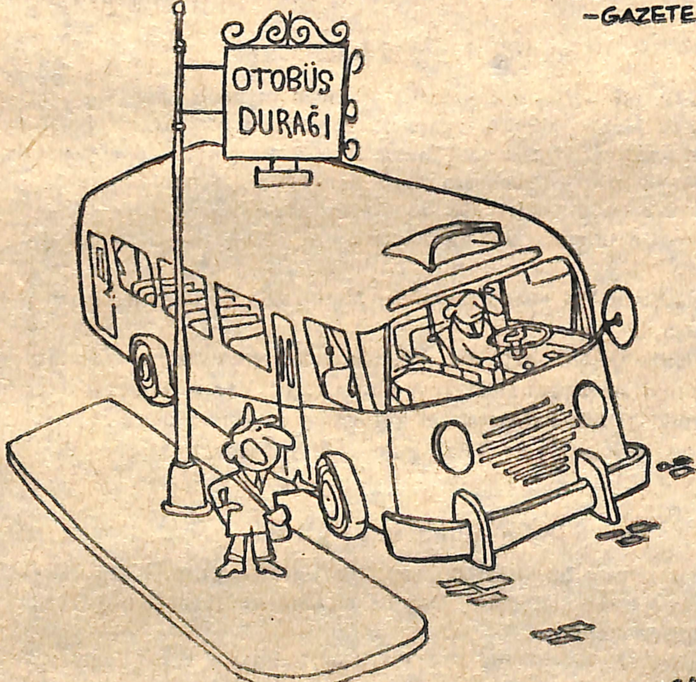
-FAZLA BAKMA HANIM, ORUCUN BOZULACAK !..

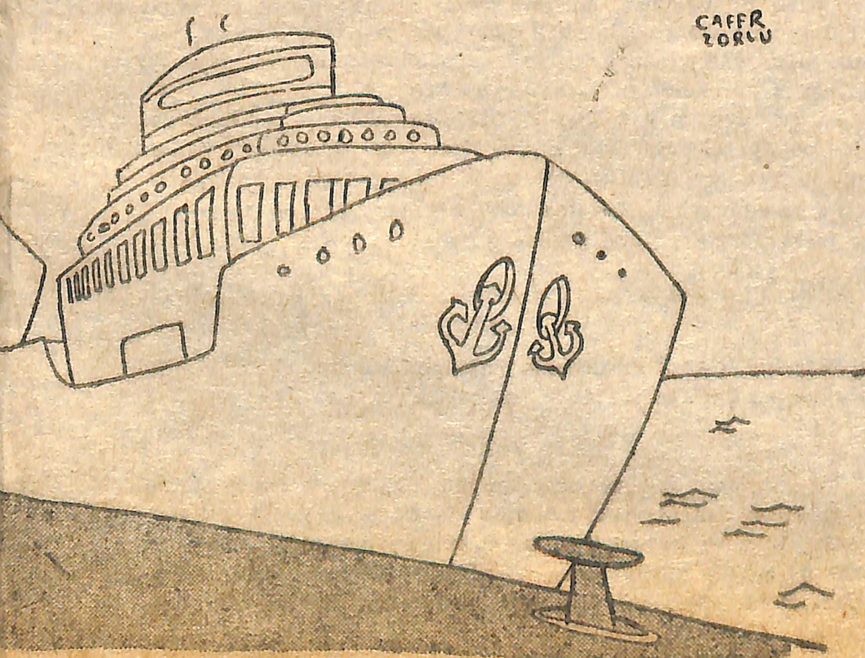

FUTBOLCU İHRAC

arikatürleri...

KAVAK

Kızım odanın kapısını açtı. Adımını atarken de ağzını açtı. Sert, ama oldukça sert:

— Baba...

Dedi. Bunda tuhaflık yoktu. Kızımdı. Ben de onun babasıydım. Ama kızım:

— Baba...

Diye çıkıştı âdeta. Yüzüne bakmadıkça lâfının arkasını getirmezdi. Demek dalgınlıkla kızıma bakmamış «Ne var?» diye sormamıştım.

— Ulan baba!

Yerimden sıçradım. Yüzümün renk değiştirdiğini ayna olsa idi görebilirdim. Kaşlarımı çattım. Suratımı yapıldıktan sonra kanalizasyon çukuru açılmak için kazmalanmış asfalt yola benzettim. Bazı yerlerim çukurlaştı, bazı yerlerim tepeleşti. Bu ne demekti: Kızım «Ulan» diyordu. Hadi, yılnız olsam neyse. Yanımda bir de misafir var. Asıl bozulmam da bundan.

Kızıma «Bu ne demek?» diye bir çıkış yapacaktım, geç kaldım.

— Baba, sen enayi misin? Ağabeyimle bahse girdik. O senin enayi olduğunu söyledi. İnanmadım. Ama o «İstersen git, kendisine sor» dedi.

Olduğum yere yıkıldım.

Kızım cevap beklerken, oğlum göründü. İşte şimdi hapı yuttuğumun resmidir. İki taraftan da sarıldım. Ne yapacağımı, ne tedbir alacağımı, ne diyeceğimi şaşırdım.

— Tabiî ya, dedi oğlum, sen bal gibi enayisin!

Dona kalmıştım. O sırıtıyordu:

— Cevap versene. Değilim de. Ben enayi değilim de...

Kızım bahsi kaybetmemek için yanıma sokuldu. Yalvaran bir sesle:

— Hadi baba. Söyle...

— Diyemez ki...

Oğlum çıkıştıkça benim yelkenler suya iniyordu.

— Diyemez...

— Neden?

— Birinci sebebi, kır eşek yaşına gelmiş hâlâ bir baltanın sapı değil...

— Neden?... İşi var, çalışıyor pekâlâ...

— O iş mi be? Elâlemin babaları para kazanıyor. Sanki para makinesini ellerine geçirmişler habire basıyorlar. Babamın aldığı aylığı bir gece kulübüne gidip insan garsona bahşiş diye vermiye utanır. Altımızda bir arabamız bile yok!

— ...

— İkincisi, ileriyi görme kabiliyeti yok. Mademki bir aylığa kalacaktı, niye evlendi. Ne diye iki çocuk babası oldu? Netice biz çekiyoruz işte.

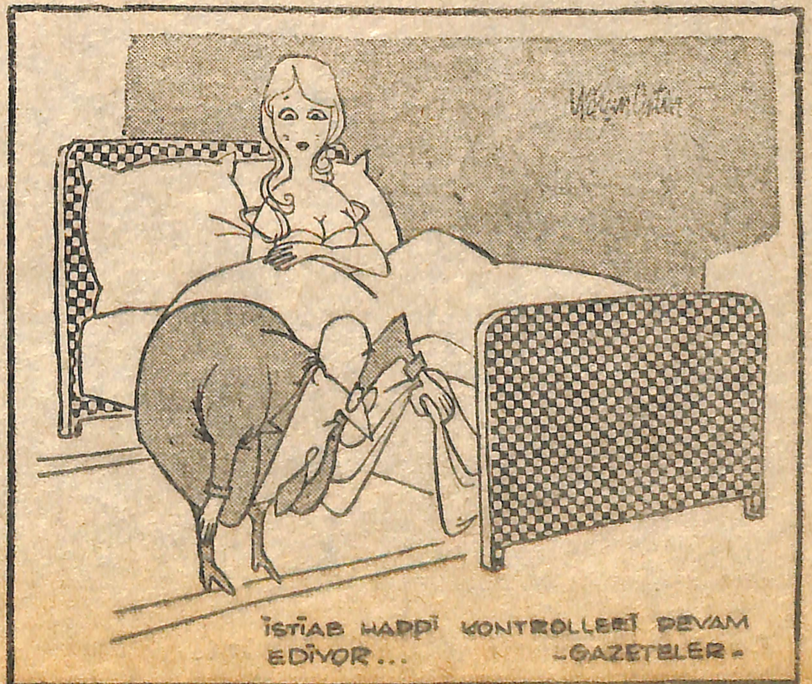
Bitik bir halde inledim:

— Üçüncüsü de var mı, oğlum?

— Var ya... Hadi ticaret yapmak için para lâzımdı, ileri görme kabiliyetin yoktu, peki buna ne diyelim? Niye kavak ağacını kendine örnek almadın. Bak kavak ağacına, rüzgâr nereden eserse o yana bükülür. Hiç, sen kavak ağacının kırıldığını, büyümediğini gördün mü?

Boğulacaktım sanki. Pencereyi açtım. Karşıda boy atmış kavaklar rüzgârda salınıyordu!

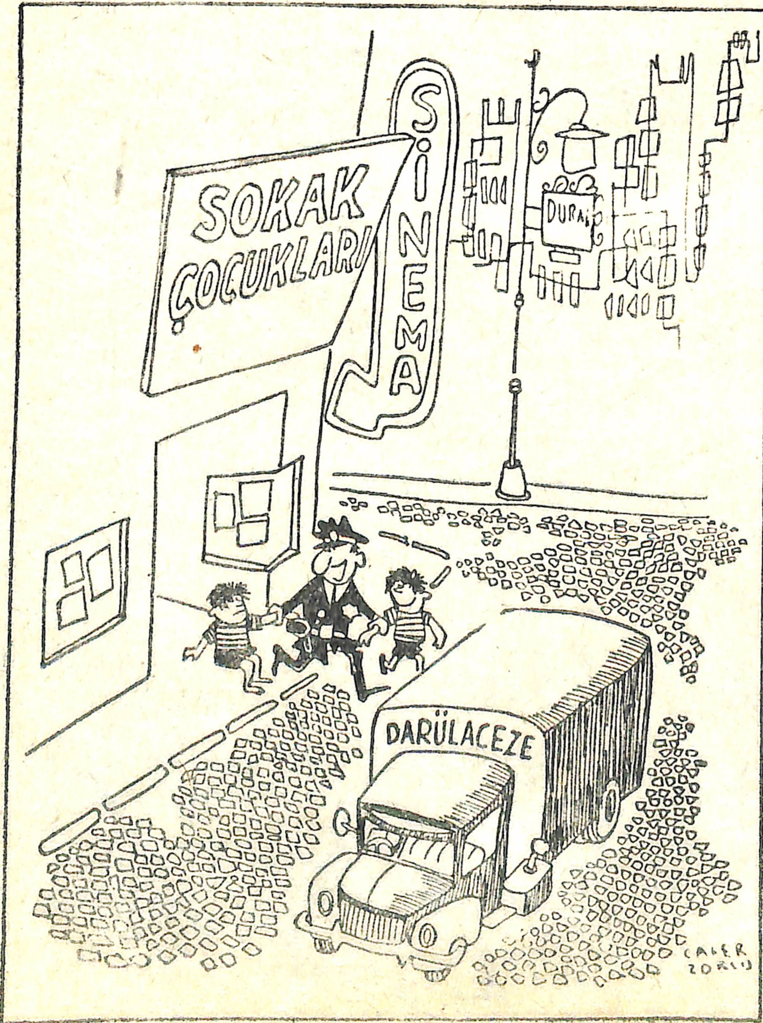
İnsanoğlu

Tokatta bir öğretmen röntgencilik yaparken yakalandı... (Gazeteler)

— En az on vermek lâzım.

Bir sinemada «Sokak Çocukları» oynuyor. (Gazeteler)

Okuyuculara cevaplar

Bâzı muhterem okuyucularımdan sitemkârane mektuplar alıyorum efendim. Niçin futbola temas etmiyorsunuz diyorlar. Vallahi efendim, futbol gibi, hastası, ustası çok, bir spor koluna dokunmaktan içtinap ederim. Geçende kalktık Arsenal için nâçiz bir kanaatimizi söyledik, radyo ve gazete idarehanesine binlerce mektup yağdı: Yok efendim Arsenal, Kasımpaşayı yenebilir miymiş? Yok efendim Arsenalin kalecisi Karpantiye'nin nesi olurmuş? Yok efendim Arsenalin umumî kaptanı benim gibi orkinos tutabilir miymiş? Tutarsa neden tutarmış, tutamazsa neden tutamazmış?

O yüzden futbolu kendime yasak ettim. Çünkü hastası, ustası çok bu sporun Herkes bilirim iddiasındadır. Lâf aramızda bir şey de bilmezler. Bilseler, orkinosu ağızlarına almaya kalkmazlar. Bilseler, benden başkasının orkinos tutamıyacağını da bilirler. Haddim olmıyarak balıkçılıktan anlarım efendim. Balık öyle bir mahlûktur ki efendim... Efendim?

Şeref VEFİK

Duyduk duymadık demeyin

★ RAFET, bir haftadır çay içmiyor. Sebebini bilen bilir.

★ İSMAİL Hakkı, dünkü antrenmana gitmemiştir. İdare Heyeti dün kısa bir müzakereden sonra İsmail Hakkının aylığından 300 lira kesmeyi kararlaştırmıştır. Akşam üstü kendisiyle görüştüğümüz İsmail Hakkı, bize «Kesemezler. Kanunda para kesme, para yırtma yok. Böyle bir şeye niyetlenen, soluğu hapiste alır. Türk parasının şerefi var!» dedi.

★ SADIKSPORUN acar santroforu Metin, dün üç kere hapşurdu, iki kere esnedi.

★ CAFERSPORLULAR, dün hastahaneden çıkardıkları sevgili bekleri Hüsnüyü sevinçle omuzlarına alıp «Yaşa! Var ol!» diyerekten Mecidiyeköyündeki aile kabristanına götürmüş ve gömmüşlerdir. Merhum sağlığında pek suluydu. Allah gani gani yağmur, gani gani rahmet eylesin!

Betonspor kampa girdi!

Betonspor teknik komitesi dün âni bir kararla 17 futbolcusunun Meşe Otelinde kampa çekmiştir. Dansöz bilmem kimin de kampa alınacağını bildiren komite:

— Dansözü, futbolcuların aklı dışarıda kalmasın diye alıyoruz! demiştir.

Can ve cânan!

Can'ın futbolunu ve bir gazetedeki spor yazılarını görüp kendisine âşık olan iki genç kız dün Taksim'de saç saça baş başa girmişlerdir. Kavga sonunda arkadaşını tırnaklariyle ağır şekilde yaralayan «M...» karakolda şu ifadeyi vermiştir:

— Biz evvelce canciğerdik. Can'a vurulduktan sonra ne canlık kaldı, ne ciğerlik! Bugünkü kavga şöyle çıktı: Arkadaşım bana «Can benim!» diye lâf attı. Ben de ona «Can, asıl benim!» dedim. O, benim, diye ısrar edince burama geldi. «Seninki Can da, benimki patlıcan mı?!» deyip yüzüne gözüne giriştim.

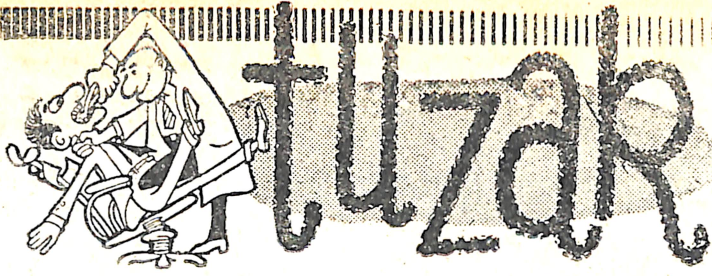
Millî ligin dördüncü haftasına: Milletçe müreffeh olarak giriyorum

Müreffeh olarak girmiyenler hakkında alınması düşünülen tedbirlerin beşinci haftaya yetiştirileceği söyleniyor!

Bir köpek balığı

Dün akıllara durgunluk veren bir hâdise olmuştur. Mithatpaşa Stadının deniz tarafındaki kalesinin ağlarında bir köpek balığı görülmüştür. Bilet ve serbest giriş kartı bulunmadığı tesbit edilen balığın stada ne suretle girdiği araştırılmaktadır. Kapıcılar, tahkikatın selâmeti namına federasyon ve kötekasyon emrine alınmışlardır.

Yalçın KAYA

İki ahbap oturmuş dertleşiyorduk.

— Bizim birader koskoca herif oldu, hâlâ dişçiden ödü kopuyor.

— Allah Allah, neden acaba?

— Vallahi bilmem, çocukta bir nevi kompleks bu. Tam üç gündenberi eli çenesinde, hâşâ huzurdan ağzını eşek tepmiş gibi debeleniyor. Karanfil yağından dilcağızı köseleye döndü.

— İyi ama, olmaz ki, gir koluna zorla götür dişçiye...

— Ne, zorla mı? Maşallah hay dut gibi kuvvetli. Taşı sıksa suyunu çıkarır. Zorla başa çıkılır mı efendim!

— Öyleyse gel şuna bir tuzak hazırlıyalım.

— Hay babanın canına rahmet!

— Dinle beni. benim bir dişçi ahbabım var. Görsen, maşallah dersin. Tıpkı Zoloğlu Rüstem. Eli de çabuk mu çabuk. senin oğlanın, muayenehaneye girmesiyle çıkması bir olur.

— Tam kardeşime göre.

— Şimdi ona telefon edip yarın için randevu alalım. Sen de münasip bir bahaneyle kardeşini oraya gönder. Dişçi olduğunu söyleme. Gittikten sonra anlasın.

— Pek güzel olur.

Hemen telefonu açtık:

— Alo, üstadım siz misiniz, bendeniz Cemalettin Cafcaf. Efendim sizden bir istirhamda bulunacağız. Bir hastamız var. Yaban cı değil, biraderimiz. Fakat dişçi lâfından dahi çekiniyor efendim. Biz yarın bir bahane ile size göndereceğiz. Çürük dişini alıverin kuzum doktor. Aman pek açıkgöz dür, bir bahane uydurup kaçmıya kalkar, onun iyiliği için elinizi çabuk tutun.

Telefonda kapkalın sesli biri güldü:

— Kah kah kah!.. Bakarız ica bına... Pekiy, pekiy...

— Hürmetlerimizi sunarız efendim.

Çat telefon kapandı. Karşılıklı ellerimizi oğuşturup gülümsedik.

O akşam kardeşime münasip bir bahane ile meseleyi açtım.

— Olur abi dedi, sen yarın tam saat dörtte muhallebicide bekle, ben gelir seni bulurum.

Ertesi gün oturdum muhallebiciye. Sütlâç, muhallebi, tavukgösü, saat dört oldu, dört buçuk, beş... Ne gelen var, ne giden. Vay hınzır atlattı beni. Bari gidip doktora haber vereyim, beyhude beklemesin.

Tık tık tık.

— Buyurun.

Daldım içeri.

— Efendim, dün telefonla Cemalettin bey... Derken lâfımı kesti.

— Ooo anladım anladım. Buyurun bakalım. Geçin şu koltuğa oturun, oturun.

— Yok ben diş çektirecek değilim...

— Tabiî tabiî ben de zaten çekmiyeceğim, hele bir bakayım.

Kolumdan yakaladı.

— Aman efendim durun...

— Aferin, Ha şöyle... Aç bakayım, daha aç...

— Ay durun imdat! İmdaat!

— Yahu ayıp senin iyiliğin için.

— Ben şey, kardeşim için aaaaa (Ağzım faraş gibi açık konuşamıyorum.)

— Daha açın biraz daha...

— Ay dur aaa... aaay!...

— Tamam!

Hart etti bir şey. Ağzımın içinde bir kerpeten parladı. Bir hart daha...

— Aaaaaaaaay...

— Oldu bitti. Tükürün!..

— Hak tuu böyle işin içine.

Dişi, kıymetli bir hatıra gibi avucumun içine bıraktı.

— Yahu dedim, asıl dişi çekilecek olan gelmedi. Ben abisiyim onun...

Gaga gagaya birbirimize bakakaldık!..

A. B. C.

Moda!

Tahsildarlıktan emekli Recai Beyin belki biraz gözleri zayıftı, yahut gençler arasında yaygın modalardan pek haberdar değildi.. Her ne hal ise karşı kaldırımda gidenin bir genç kız mı yoksa bir delikanlı mı olduğunu bir türlü anlıyamamıştı. Hemen önünde yürüyen yolcunun koluna dokunarak:

— Affedersiniz, dedi. Galiba gözlerim bozuk da pek anlıyamadım; şu giden genç, kız mı, erkek mi?

— O mu? Kız! Hem de benim kızım!

Recai Bey:

— Öyle mi? dedi. Ne tesadüf, siz demek babasısınız?...

— Hayır annesiyim!...

İnandıramamış!

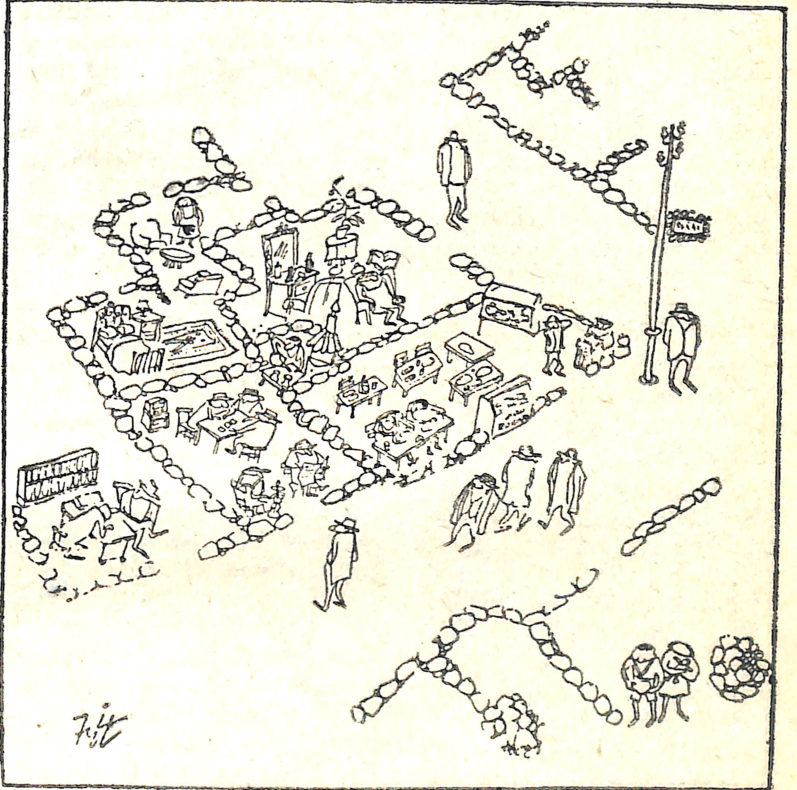
Hâkim öfkeyle suçluya bağırdı:

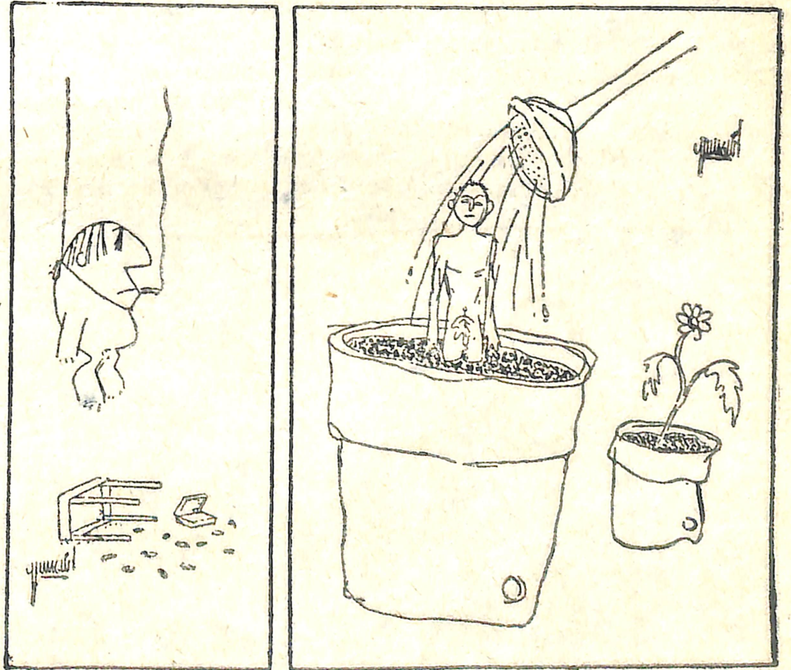
— Yine mi sen! Ben, bir daha karşıma çıkma dememiş miydim sana?

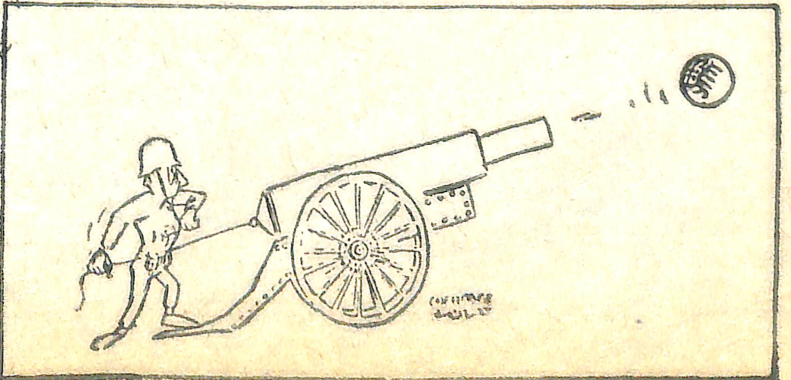
Suçlu boynunu büktü:

— Demiştiniz hâkim bey! Ama beni yakalıyan polise o kadar söyledimse de inandıramadım.

bize göre

MORRIS

Çeviren: SEMİRAMİS

Morris, orta halli, basit görünüşlü, hiç de yakışıklı olmayan ve dikkati çekecek hiç bir özelliği bulunmayan bir New - York'ludur...

Ama bu hikâyeyi okuyunca görünüşün insanı nasıl aldattığına bir kere daha şahit olacak ve Morris hakkındaki fikirlerinizi hemen değiştireceksiniz sevgili okurlar!..

Abe, New-York'a arkadaşı Morris'e misafir gelmişti. Uzun zamandır birbirlerini görmemiş olan iki arkadaş oturup saatlerce, eski tatlı hâtıralarından çocukluk günlerinden bahsettiler. Sonra Morris, Abe'i alıp gezmeğe götürmek istedi.

Hava ne kadar güzeldi o gün. Herkes yollara dökülmüştü. Onlar da Yedinci caddeden yukarı doğru yürümeğe başladılar. Yalnız, önceleri pek aldırış etmediği halde gittikçe âsabını bozan bir hâdise, Abe'in dikkatini çekti. Morris yol boyunca gelene geçene:

— Merhaba John, Hello Sam, Nereye böyle George, Uğurlar olsun Harry...

D'ye selâm verip lâf atmaktan, arkadaşı ile iki kelime olsun konuşacak vakit bulamamıştı. Nihayet güzel bir gazinoya geldiler; orada da bütün masaları selâmlayıp, hepsi ile ahbaplık ettikten sonra kendi sini sabırsızlıkla bekleyen Abe' in yanına gelebildi.

Beriki dayanamadı sordu:

— Yahu Morris! Senin bu kadar çok tanıdığın olduğunu bilmiyordum... Rastladığımız herkesle selâmlaştın aşağı yukarı...

Morris güldü:

— Elbette dostum; New - York şehrinde benim tanımadığım bir tek kişi yoktur.

— Haydi canım, atma! Koca New - York'u nasıl tanırsın; bugünkü tesadüftü herhalde...

— Hayır, hayır! Tesadüf filân değildi.

— Yaaa... demek öyle? Peki New - York Belediye Reisini tanıyor musun bakalım?

— Bob mu? Nasıl tanımam, en samimi arkadaşımdır, içtiğimiz su ayrı gitmez...

— İnanmıyorum!

— Peki şimdi Bob'a telefonu açar ve sana bir «hello» dedirtirsem inanacak mısın?

Ve böylece Morris telefonun başına geçti, Belediye Reisi Bob Wagneri buldu:

— Ben Morris! dedi. Yahu Bob, kardeşim burada bir arkadaş var, seni tanıdığıma bir türlü inanmıyor; ona bir «Merhaba» desene...

Belediye Reisi en samimî ve içten sesiyle Abe'e merhaba deyince mesele halloldu. Ama o hâlâ ikna olmamıştı:

— Belediye Reisini tanıyorsun diyelim... Pekiii... Valiyi de tanıyamazsın ya!

Morris kahkahalarla güldü:

— Ben valiyi tanımıyacağım ha!.. Sen beni ne sanıyorsun dostum? Karım her gün berberde onun karısı ile beraberdir. Daha bu cuma kafayı çektik, sarhoş olduk!

Ve Abe'i kolundan tutup tekrar telefon başına getirdi ve Vali Averell Harriman'ı bulup ona da bir «Merhaba» dedirtti.

Abe hafif bozulmuştu ama yenilgiyi kabul edemiyordu henüz...

— Morris, dedi. Sen şarlatanın birisin; herkesi tanıman numarasını yutmuş değilim! Başkan Eisenhower'e ne buyrulur? Onu da tanımıyorsun herhalde?

— İke mı? Yahu, en yakın arkadaşımdır!.. Abe, dostum boşuna uğraşma benim tanımadığım ve beni tanımayan bir kim se bulamazsın bu yeryüzünde...

Üçüncü defa telefonun başında idiler. Ahizenin öbür ucundan Başkan'ın neş'eli sesi duyuldu:

— Ooo... Merhaba Morris! Bir isteğin mi var?

Böylece Abe, Başkan Eisenhower'in de «Hello» sunu kulaklariyle işitti. Bu kadarına da «Pes» demek lâzımdı doğrusu. Ama Abe biraz inatçı idi. Eski, mütevazi mektep arkadaşına döndü.

— Bak Morris, dedi. Kabul! Amerikayı iyi tanıyorsun. Yalnız bu kadar iddiacı olma; elbette şu dünyada senin de tanımadığın kimseler vardır...

Morris kızdı:

— Abe! Senin karşında Morris var, anladın mı? Evet iddia ediyorum ki benim tanımıyacağım kimse olamaz! Sana verdiğim bu üç misal yetmedi ise yenilerini vermeğe hazırım...

— Peki Papa'yı tanıyor musun?

— Papa mı? Sen çocuksun ayol! Elbette tanırım: beni okadar sever ki, her günkü âyinde ismimi zikreder. Bak, eğer inanmıyorsan seninle bir Roma seyahati yapalım, sana Papa ile olan tanışıklığımı isbat edemezsem yol masrafları benden, amaaa, isbat edersem, senden!

Abe inatla başını salladı:

— Kabul! Kabul!.

Ve iki gün içinde hazırlanıp bir uçağa atladılar ve Vatikan'a geldiler. Papa, her öğlen saat on ikide balkona çıkar ve meydana toplanmış ahaliyi selâmlayıp, takdis ederdi. Morris dedi ki:

— Abe! Bak, ben şimdi Papa'nın yanına gidiyorum: saat on ikide meydanda bulun, balkona Papa ile beraber çıkacağım...

Saat on ikide meydan tıklım tıklım ahali ile doldu. Abe de orada idi. Hakikaten az sonra balkonda iki kişi belirdi: Bunlardan biri satafatlı elbiseleriyle Papa, öbürü de bizim Morris'di. Büyük bir dostluk nişanesi olarak kollarını birbirlerinin beline dolamışlardı.

Abe, artık bu sefer hayretinden ağzı bir karış açık kalakalmıştı. Birden koluna biri dokundu. Dönüp baktı. Bu, her gün o meydanda zıplayıp oynayan, cin gibi kara gözlü bir İtalyan çocuğu idi...

Abe'nin kulaklarında çınlayan taze sesi ile:

— Hey Mister, dedi, tanıyor musun, Morris'in yanındaki şu ihtiyar herif kim?

*

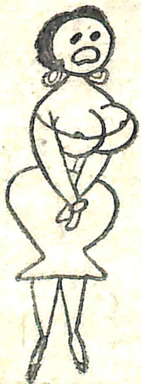
Apartman hayatı

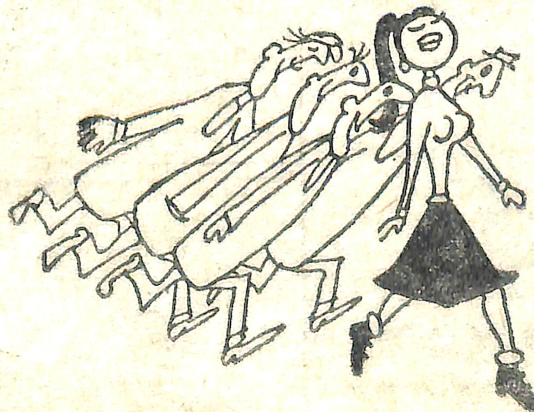
Şehrin ötesine berisine, üstüste dikilen apartmanlardan birini işaret ederek arkadaşına:

— Birader! dedi. Şu apartman hayatı ne tuhaf; yanyana oturanlar birbirini tanımaz, kimsenin kimseden haberi olmaz...

Arkadaşı itiraz etti:

— Hiç de değil azizim; bir pirzola kızart ta bak bütün apartmanın haberi olur!..

Küçük ampullere rağbet arttı... (Gazeteler)

MİLLETLER GÜLÜYOR

Rekâbet!

İkinci Dünya Harbi sırasında idi. Bir grup Amerikan askeri siperlere üstüste yığılmışlar bekliyorlardı. Birbirlerinden hiç ayrılamıyan fakat hiç geçinemiyen Jim ile Jack da aralarında idi...

Bir ara Jack ortadan kayboldu. Geri döndüğünde ayağında pırıl pırıl yeni ayakkabılar vardı. Bunları arkadaşlarına ve Jim'e göstererek:

— Bir Alman öldürdüm dedi.

Jim fena bozulmuştu. Az sonra o da ortadan kayboldu. Fakat onun gaybubeti hayli uzun sürdü...

Üç gün geçtikten sonra arkadaşları artık ümidi kesmişlerdi ki eli yüzü kan içinde, üstü başı parça parça döndü. Ayağında onun da pırıl pırıl yeni postallar vardı. Macerasını anlattı:

— Ayağıma uyan ayakkabıyı bulabilmek için otuz Alman öldürmek zorunda kaldım!...

Yeniymiş!

Nöbetçi bağırdı:

— Dur! Yoksa vururum... Kimsin?

— Korkarım ki tanımazsınız... dedi bir ses. Ben burada yeniyim de!

Eğer!

Jerry, arkadaşı Dan'dan bir içki koparmak istiyordu. Şöyle bir sual sordu:

— Dan! Eğer düşüp bayılsam, senin de cebinde bir şişe viski olsa beni ayıltmak için o viskiyi boğazımdan aşağı akıtır mıydın?

Dan'ın cevabı şu oldu:

— Hayır! Senin karşına geçer viskiyi kendim içerdim ve sanırım ki o zaman çok daha çabuk ayılırdın...

(Amerikan)

Maharet!

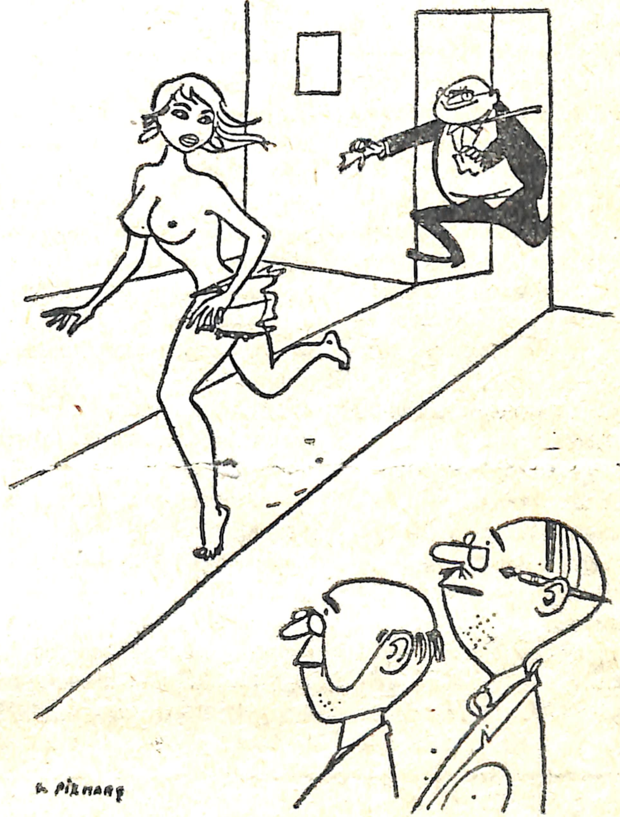
Öğretmen sınıfa, gayet berbat yazılmış bir tahrir ödevini başından sonuna kadar okudu ve fikirlerini sordu. Talebeler bu kötü ödevi bir ağızdan yermeğe başladılar; bu insafsız tenkidleri sabırla dinleyen öğretmen:

— Bu tahriri ben yazdım! dedi.

Çocuklar şaşırmışlardı. Öğretmen devam etti:

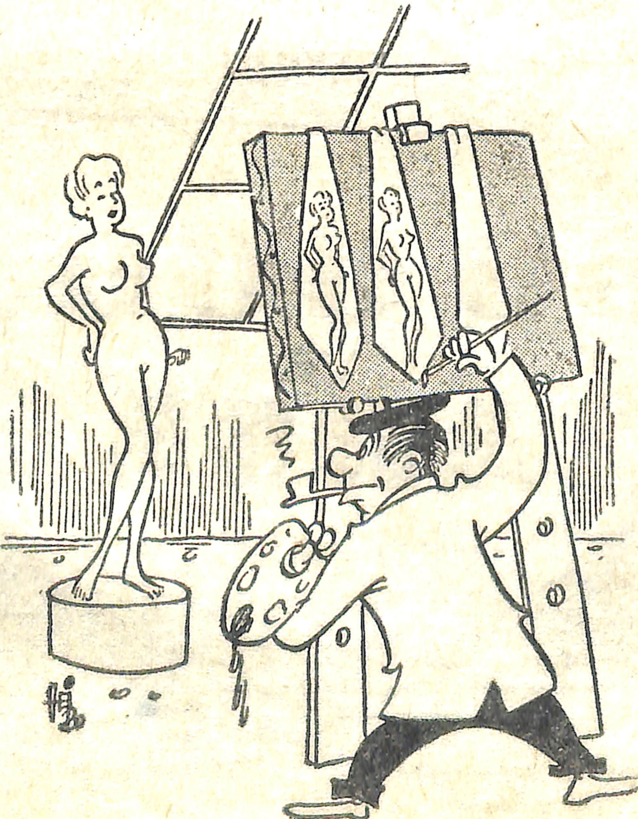
— Hem de bu tahrir ödevini yazabilmek için dün akşam tam iki saat uğraştım. Ve doğrusu sizlerin bu kabil tahrirleri on dakika içerisinde yazıvermekteki kabiliyetinize de ayrıca hayran oldum...

(İngiliz)

Memurlar — Yeni daktilo maaşına zammı kabul etmedi galiba!...

(Fransız)

YAZISIZ

(Alman)

İktisat!

İskoçyalı Mr. İntosh küçük oğlu ile beraber yolda gidiyordu; birden gözü oğlunun ayaklarına ilişti:

— Niçin yeni ayakkabılarını giydin?

— Öbürleri çok eskidi baba...

— Giyilemiyecek kadar mı?

— Evet...

— Öyleyse bin sırtıma, yolun geri kalan kısmını kucağımda gidersin. Benim her gün yeni ayakkabı alacak param yok!...

(İngiliz)

Rahat iş!

Gerçi pek alâkası yok ama, önce bir mağazada tezgâhtar iken sonradan polis memuru olmuştu. Aradan bir zaman geçtikten sonra bir gün yolda bir arkadaşı ile karşılaştı; adam sordu:

— Nasıl yeni işinden memnun musun?

— Evet, hem de pek çok dedi yeni polis; bir kere parası iyi, rahat, çalıştığım yer güzel ayrıcada müşteriler daima haklı!...

(İsviçre)

Rahibin köpeği

O pazar sabahı ,papaz efendi vaazını çok kısa kesti; sebebini de ahaliye şöyle izah etti:

Sevgili köpeği o günkü vaaz için hazırladığı notları oturup âfiyetle yemişti...

Cemaat kiliseyi terkederken içlerinden, başka bir kiliseye mensup olduğu halde o günkü vaaza misafir olarak gelmiş olan biri papaza yaklaştı ve:

— Aziz peder, dedi, köpeğinizin yavruları varsa bizim papaza götürmek üzere bir tane rica edecektim!...

Papaz kaşlarını çattı:

— Korkarım ki imkânsız dedi. Zira o sizin bildiğiniz köpeklerden değildir...

Konuşma!

Bir okul Aile Birliği toplantısında annelerden biri, kürsüye çıkmış ve uzun bir konuşmaya başlamıştı. Lâfı, bitmek bilmiyordu. İçi sıkılan dinleyicilerden biri yanındaki adamın kulağına eğilip sordu:

— Şu kadını susturmanın çaresi yok mudur acaba?

Adamcağız boynunu büktü:

— Vallahi ben yirmi senedir arıyorum, bulamadım!

Konu komşu üşüşüp ayırdılar. Keteon Efendi mutfağa sinmiş, gürültüyü merak edip de gelen bitişik apartımanın kapıcısına konferans veriyordu:

— Kari ilen kocanın, metres ilen amanın ortalık yerine girmek, sözüm bundan dışarıya, Arnavutköyün akıntısında adam kurtarmağa benzer. Boğulan kurtulur da, dibi boylayan sen olursun. Bizim Papelzade beyimiz, karı kısmısının, biftek gibi, döğüldükcez kıyaklaştığını biloor olmalı. Parası biten âşık sopaya sarılır. Kesei hamiyeti boşandıkcaz, madama cenapları da nazı arttırdığı gibi, böyle çıngar çıkacağı besbelli idi. Allah vere de, aralarında kopacak işin ucu Keteon senakârınızın kellei bâlâsına değmiye.

Yukarıda, merdiven başından bir ses gürledi:

— Ülen, gâvur oğlu gâvur!.

Keteon Efendi seğirtti:

— Buyurun, beyzadem! Emre...!

— Goş, bağa o İzzet olucah gatırı al, gel! Yollarda eğleşme, imüğünü sıharım!

— Korkma efendiciğim! Kertede bundayım!

— Otomofile bin, get. Çabuk!

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— Merak etme... uçtum, gitti!

Keteon, hemen sokağa fırladı. Köşe başındaki tütüncüden, telefonla yazıhaneyi buldu, İzzetî Efendiye Satılmışın arzusunu bildirdi. Kendisi, oracıkta bekliyecek, eve vergi kâtibi ile birlikte girip, sonra da otomobil masrafı gösterecekti. Bu havadan gelecek kazanca mahsuben, paraya kıydı, bir paket kalıp sigarası aldı, bir de çay getirtti, beklemeğe koyuldu.

On dakika sonra, İzzetî Efendi orada idi. Kendisini önliyen Keteona sordu:

— Hayrola? Velinimet beni niçin çağırıyor? Ne yapacak?

Keteon, usul usul izahat vermeğe koyuldu:

— Panın içi pan ga!. Evde, birdenbire, hıp deyi bir fırtına koptu... bir iki tane şimşek çaktı ama, esbabini eyice ağnaamadım. Allah bilir, karı genem seninkinden para istedı. O da altık dayattı olmadı.

İzzetî Efendi, hiç cevap vermiyordu. İşin içyüzünün böyle olmadığını anlamıştı. Ve derhal, o da, kendince bir plân kuruyordu. Birlikte eve girdiler, yukarı kata çıktılar.

Olga, yüzü koyun karyolanın üzerine kapanmış, için için hıçkırıyordu. Papeloğlu da, odanın içinde, ağzında sigara, bir aşağı, bir yukarı dolaşıyordu. Keteon:

— İşte, beyzadem! Şıp deyi, İzzet Beyimizi aldım, geldim... Saata bakmış isen, on takke bilem sürmediğim görmüşsündür. Otomobili aleretur tutmuş isem, rüzgâr gibi gidip geldim...

Diyerek bir sürü lâf kalabalığı tutururken, Satılmışın hiddetli hiddetli çıkışması üzerine, dilini yutup, ters yüzüne mutfağına döndü.

İki arkadaş şimdi karşı karşıya idiler. Olga, hâlâ ayni vaziyette ağlıyordu. Satılmışın, vergi kâtibine ilk sözü:

— Ne yapacağız? diye sormak oldu.

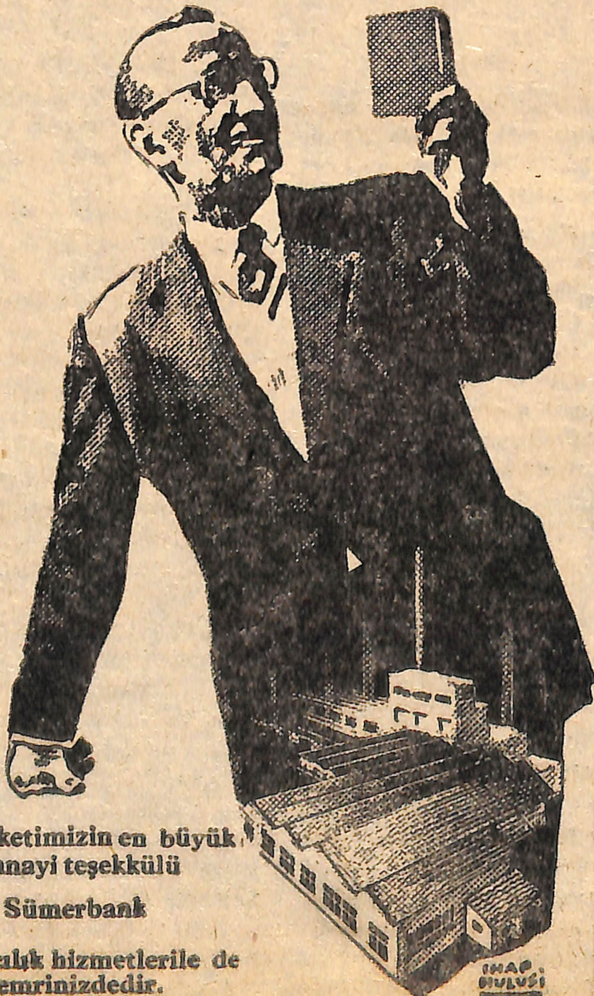
— Bilmem.

İzzetî Efendi, menfi, bir tavır takınmayı uygun buluyordu. Yolda gelirken çizdiği plânda, artık bu ortaklığı bırakıp ta, hazır vesile varken, ayrılmayı kurmuştu. Zaten, ne bonolarda, ne faturalarda, ne de, birlikte gördükleri ticarî muamelelerin hiç birinde, kendi ortaklığını gösterir, kendi sermayesini tehlikeye koyar bir kayıt, bir işaret yoktu. Onun bütün serveti emlâke, vefaen ferağe yatırılmış, kısmen de altın para olarak, kendince emin bildiği yerlerde saklanmakta bulunmuştu.

Satılmış, düşünceli ve sinirli, biraz daha gezindikten sonra, önce, metresine döndü ve haykırdı:

— Ne vıyaklayıp duriyin be?! Yıhıl şuradan!

Karı, yay gibi yatağın üzerinden kendini yere attı ve arkasına bile dönüp bakmadan, hızla kapıyı vurarak, çıktı, öbür odaya gitti. (Devamı var)

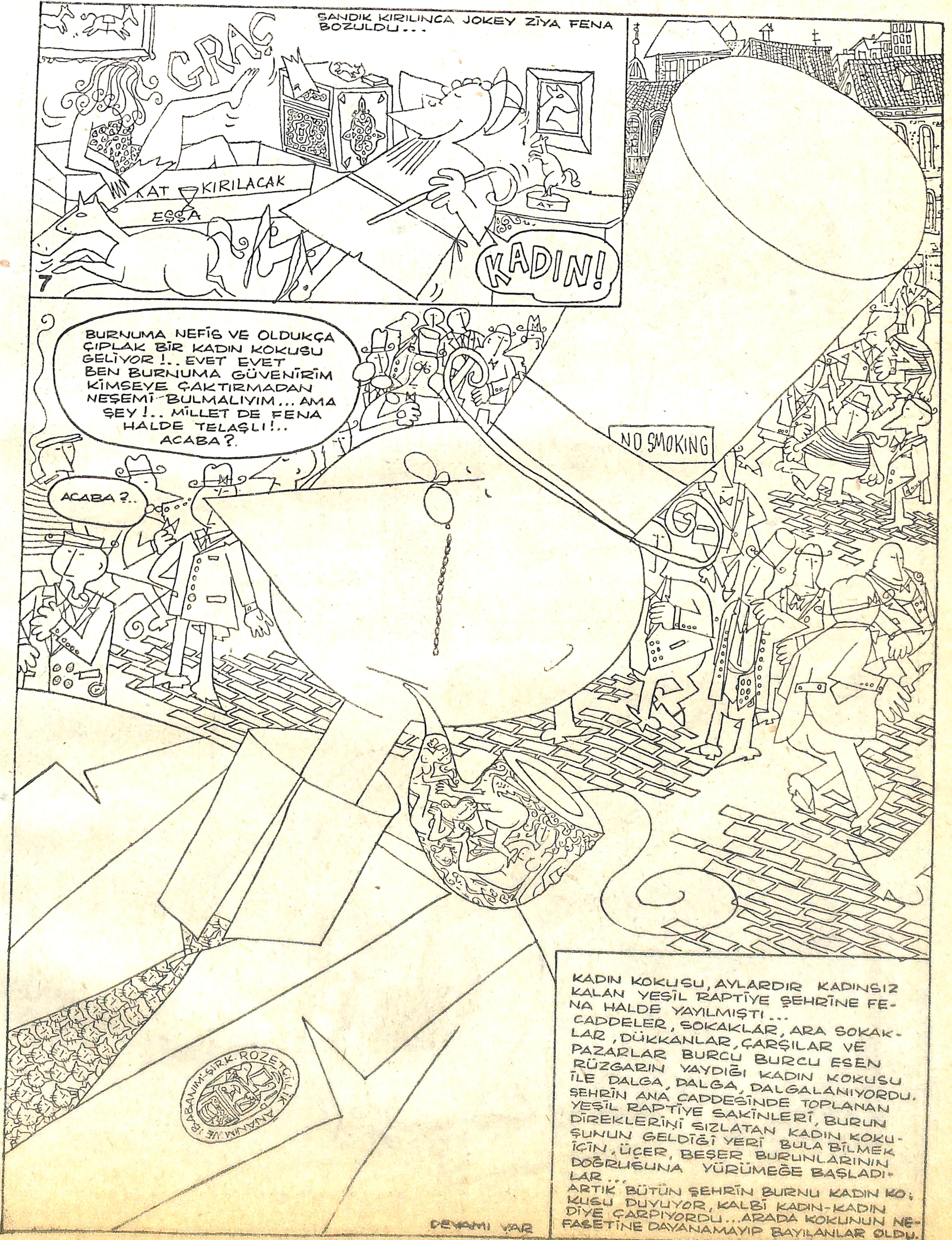
PAMUKBANK
18 NİSAN 1959
ÇEKİLİŞİ
60 000 Lira
VE
ARSA
EN FAZLA
KAZANMA
ŞANSI

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden: KADRİ YURDATAP
ADRES: Klodfarer Cad. No. 8 - 10 Belediye - İstanbul

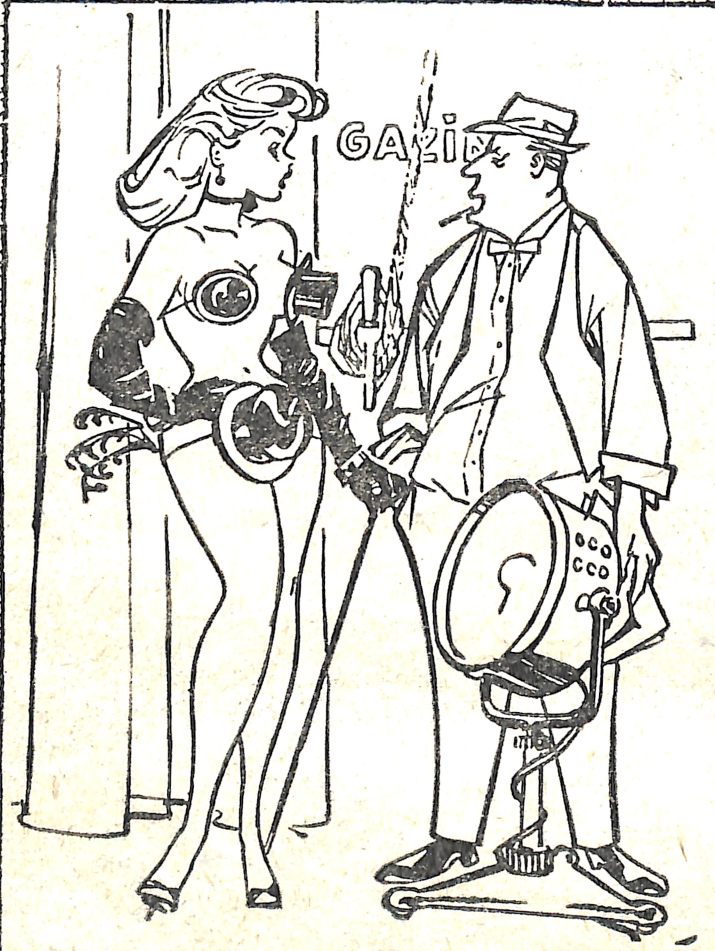
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI
Abone: Seneliği 50, Altı aylığı 25 lira.

Kaçırılan Kadınlar

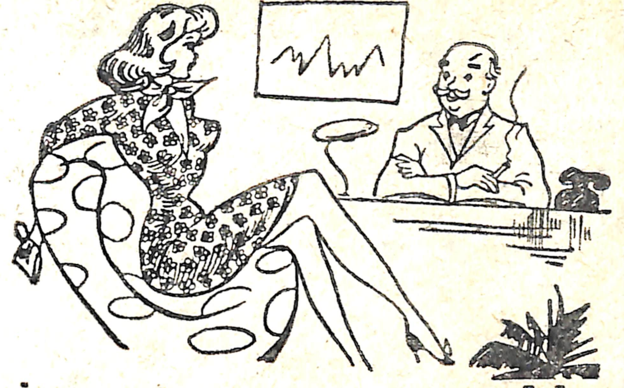
EFLÂTUN NURİ

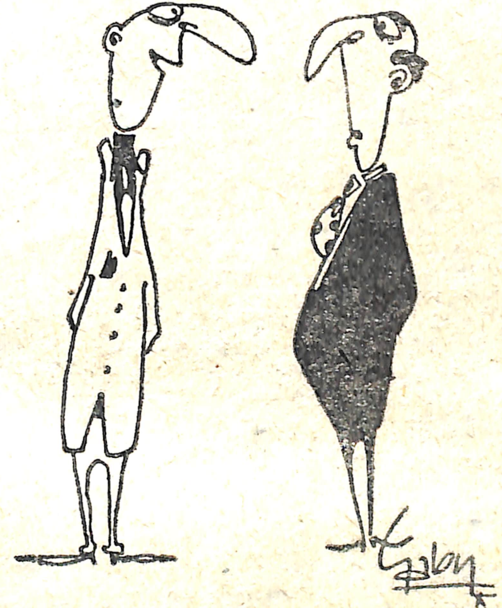
DÜNYA KARİKATÜRLERİ

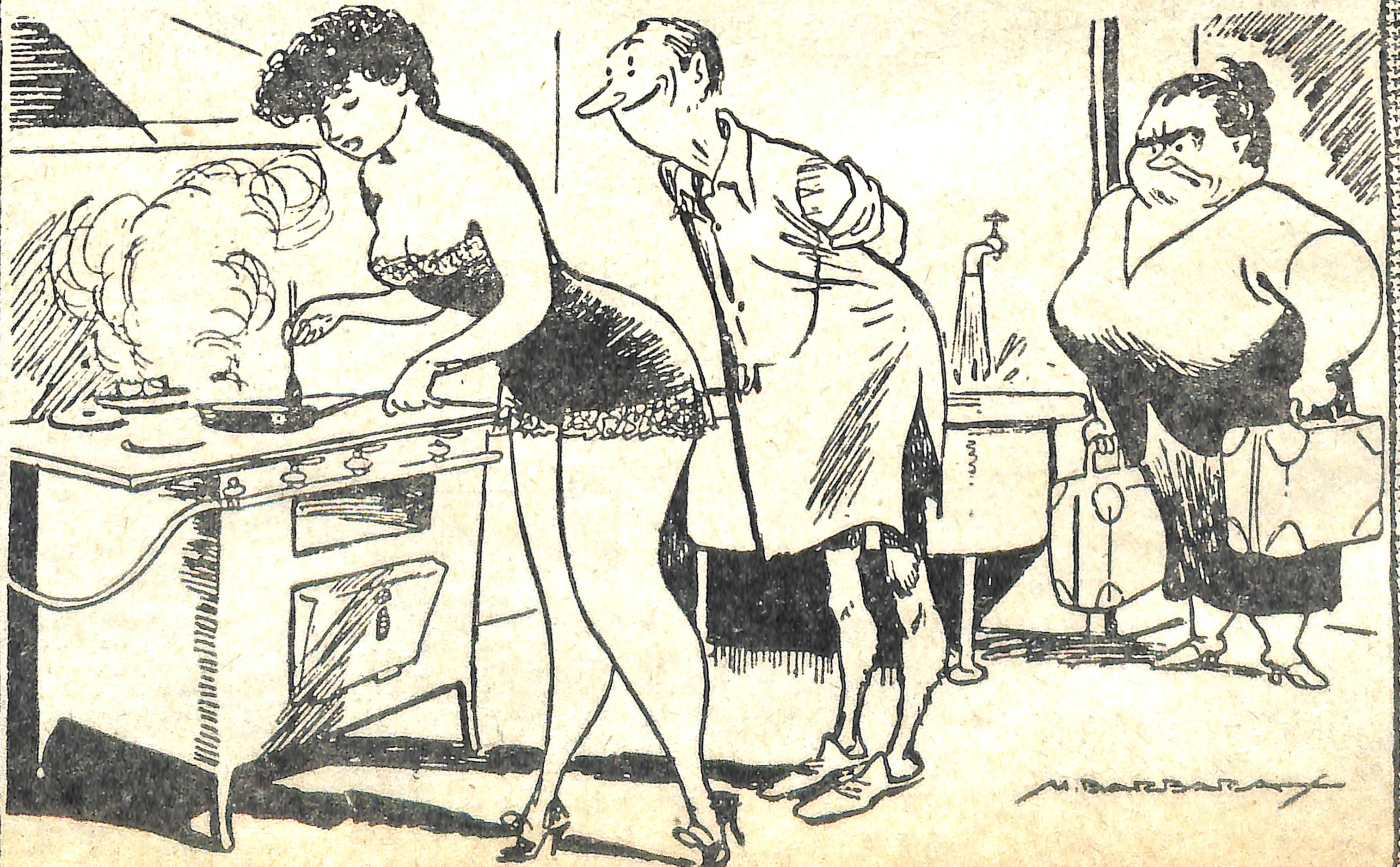
-PERDE AÇILIR AÇILMAZ, HEMEN ŞAPKANIZI ÇIKARIP SEYİRCİLERİ SELÂMLAYINIZ.

-SİZ YALNIZ SABAHLARI GELECEKSİNİZ. ÖĞLEDEN SONRA ÇALIŞACAĞIM!..

-BENİM KARIM MI? MELEK, MELEK...
-BENİMKİ MÂTEESSÜF HENÜZ SAĞ!

-SEN O YUMURTAYI BIRAK TA KARIM GELMEDEN BANA YA BİR TAVUKGÖĞSÜ, YA BİR HANIM GÖBEĞİ İKRAM ET!

1959
SENESİNDE

40
APARTMAN
DAİRESİ

ve

1,5
MİLYON
liralık çeşitli
para ikramiyeleri

tamamı
3
MİLYON
LİRA

Çekilişlere hesabında en az 200 lirası olanlar girer.
HER 100 LİRAYA AYRI BİR KUR'A NUMARASI VERİLİR.

YAPI ve KREDİ BANKASI

AKBABA

— Karımın beni aldattığına ses makinesi yetmezse, işte size canlı bir şahit!